

ஸ்ரீ தேசிகவந்தனமாலிகை 2

ஸ்ரீ:

ஸர்வ சக்தி

(பரமாத்மாலினுடைய ப்ரதிவஸ்து பூர்ணத்வத்தைப்பற்றி
ஸ்ரீதேசிகள் ஸாதித்திருப்பதை விளக்கிக்காட்டுவது)

—◇:❁:◇—

திருவரங்கம் திருமலைதாதாசாரியர்
எழுதியது.

ஸ்ரீநிவாஸ ப்ரஸ், திருவையாறு.

1947

A WORD OF THANKS.

In placing before the public, this small booklet, I have been enabled by the learned **AUTHOR**, to discharge, though in a very microscopical measure, a duty which was placed on me of bearing the **DHURAM**(धुरं) of the **DARSANAM** (दर्शनं) which has been expounded herein, and since the publisher permits me the opportunity for handsomely expressing my gratitude, I venture to record and acknowledge my sense of deep obligation to the Author and the other Acharyas who have been good enough to thus bless me.

R. Rangaswami Aiyangar,
Tanjore.

பூர்:

இந்தப் ப்ரகரத்தின் பரத்தை ஏற்று உபகரித்த பூர் ரங்கஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமியினிடத்தில் அடியேன் மாத்திரமன்று அபிஜ்ஞஸுஜனகோஷ்டியே க்ருதஜ்ஞமாயிருக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றது. உத்தம சாஸ்த்ரார்த்த ரூசியும் ஓளதார்யமுமுள்ள இப்படிப்பட்ட மஹான்கள் பலர் க்ருபை செய்வார்களாகில் இவ்விதம் இன்னும் பல ப்ரகரங்கள் வெளிவரவிருக்கின்றன.

இப்ரகரத்தின் சோதந பரத்தை ஈஷத்தும் அடியேனுக்குக் கோடாது தானே வஹித்த பண்டிதோத்தம மதுராந்தகம் பூர் தி. ஈ. வீரராகவாசார் ஸ்வாமியினிடத்திலும் அடியேன் க்ருதஜ்ஞன்.

இப்ரகரத்தில் நிருபிக்கப்பட்டிருக்கும் விஷயம் அதிக ஹநமானது. இயன்றவரையில் அடியேன் எளிய நடையிலேயே எழுதியிருக்கின்றேன். ஆயினும் விஷய காம்பீர்யத்தால் நிருபணம் கடினமாகவே புலப்படலாம். ஆழ்ந்து, ஒன்றுக்கு இரண்டு தடவையாகப் படித்தால் எல்லோருக்குமே விஷயம் புலனாகுமென்று அடியேன் நினைவு.

இதன் ஸாரம்:

1. ஸர்வேச்வரன் ப்ரதிவஸ்து பூர்ணன் என்கின்றன சாஸ்திரங்கள்.
2. எங்கும் வ்யாப்தமாய் அபரிச்சின்னமான பரமாத்ம ஸ்வரூபம், ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் எப்படி பூர்ணமாய் இருக்க முடியுமெனில் பூர்ணத்வமாவது ஸ்வரூப

ஸ்மாப்தி, அதாவது பரமாத்ம ஸ்வரூபம் முழுவதுமே ஒரு வஸ்துவில் அடங்கிவிவேது என்பதல்ல. இப்படி ஒப்புக்கொண்டால் பஹிர்வ்யாப்தி இல்லாமற் போகும். பின் என்னவேனில் ஒவ்வொரு வஸ்துவிலுமுள்ள ஏக தேசமே ஸர்வத்தையும் ஸாதிக்கக்கூடிய சக்தியுள்ளதாயிருக்கை. இது ச்ருதப்ரகாசிகையிலும் உபய ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களிலும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

3. ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் ஸ்வரூப ஸமாப்தி பஹிர்வ்யாப்தி இரண்டும் பரமாத்மாவுக்கு அகடிதகடநா சக்தியாலே கூடுமென்பது ஸ்ரீ ராமானுஜ ஸித்தாந்தத்திலுள்ளோர் இசையக் கூடியதன்று.
4. ஆனால் நையாயிகாதிகள் இசைந்த ஜாதிபோல் ஸர்வேசுவர ஸ்வரூபம் ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்கிறதென்று ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் ஸாதிப்பதின் கருத்தென்னவேனில் ஒரு வஸ்துவில் மற்றொரு வஸ்துவை அபேகூழிக்காமல் அது இருக்கின்றது, தோன்றுகின்றது என்று கருத்தென்க. இவ்வித பூர்ணத்வம், முன்சொன்ன குணத: பூர்ணத்வம் எல்லாம் ஸ்ரீ ந்ராய ஸித்தாந்ஜந்தில் ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

வ்யயவ்ரு
பங்குனிமீ 24உ }

திருமலைதாதம்.

ஸ்ரீ:

முகவுரை.

— ❁ —

நாராயண சப்தார்த்தத்தை நிருபணம் செய்யுமிடத்தில் அந்தர்வ்யாப்தியாவது—‘ஆகாசம் கடாதிகளிலே வ்யாபிக்குமாபோலே தன் ஸ்வரூபைகதேசங்களாலே வ்யாபிக்கையன்றியிலே, ஜாதி வ்யக்திதோறும் வ்யாபிக்குமோபாதிஸமாப்ய ஆத்மதயா வ்யாபித்து தரிக்கை’, என்பதாக பரந்தரஹஸ்யத்திலே ஸ்ரீபெரியவாச்சான்பிள்ளை அநுளிச்செய்கிறார். ‘ஆகாச த்ருஷ்டாந்தம் அந்தர்வ்யாப்திக்குச் சேராது’ என்பதாக இவ்வாசார்யன் திருவுள்ளம்.

(1) आकाशमेकं हि यथा घटादिषु पृथग्भवेत् । तथात्मैको ह्यनेकस्य ।

ஆகாசம் கடாதிகளிலே வ்யாபிக்குமாபோலே அந்தர்வ்யாப்தி எம்பெருமானுக்கு என்கிறது ப்ரமாணம். ஆகாசத்திற்கு ஸ்வரூபைகதேசத்தினாலேயே அந்தர்வ்யாப்தி என்பதை இவ்வாசார்யனும் இசைகிறார். நையாயிகாதிகளும் அப்படியே. வித்தாந்த லக்ஷணாதிகளில் காண்க. உபயலிங்காதிகரண ஸூத்ர பாஷ்யாதிகளிலும் ஆகாச த்ருஷ்டாந்தத்தைக் கொண்டே அந்தர்வ்யாப்தி ஸமர்த்தனம் செய்துள்ளது.

‘अत एव चोपमा सूर्यकादिवत्’ ‘बुद्धिहासभाक्त्वन्तर्भावादुभय-
सामञ्जसादेवं दर्शनाच्च’

என்கிற ஸூத்ரங்கள் முன்கூறிய ஆகாச த்ருஷ்டாந்த வசநத்தை விஷயமாகக்கொண்டவை. ‘ப்ருதிவீ மதலியவற்றில் அந்தர்வ்யாப்தி பெறுதலால் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்திற்கு நீண்டும் குறுகியும் நிற்கும் நிலைகளில்லை. ஆகாசமானது அவற்றில்

தனித்தனியே ஸம்பந்தம் பெறச்செய்தேயும் அவற்றிற்குள்ள மஹத்வாணுத்வா திகளையடைவதில்லை. அப்படியே பரமாத்மாவும் என்பதாக ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் விவரணமுமுள்ளது. அந்தர்வ்யாப்தி யென்பது ஸ்வரூபஸமாப்தியன்று, ஆகாசத் தைப்போலவே ஸ்வரூபைகதேசத்தாலே ஸம்பந்தம் பெறுதலே என்று இதனால் தேறியது.

(2) ஸ்ரீமக, **सर्वव्यापी भुवःस्पर्शादस्यनिष्ठशक्त्या** ।

என்பதாக ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம். இங்கு ஸ்ரீவிஷ்ணு சித்திய வ்யாக்யானமுற்று நோக்கத்தக்கது. அதாவது 'இவ் வசந்தினால் விபூசியில் எப்பெருமானுடைய வ்யாப்தியைச் சொல்லுகிறது, வ்யாப்யமான ஐகத்தைப் பார்க்கிலும், வ்யாபகனான பரமபுருஷன் மஹத்தாக விருக்கிறான். ஆகாசம் கடாதிகளில் வ்யாபிக்கின்றாப்போலே ஈசனுக்குமுள்ள வ்யாப்தி', என்பதாக அங்கு விளக்கமுள்ளது.

(3) **असूक्ष्मास्पृष्टिश्च** இத்யாதிகளும் அணுத்வ தீர்க்க கத்வாதிகள் அவ்வவ்வஸ்த்வநுரூபமாக ஈசனுக்கு இல்லை யென்கின்றன. (4) **अतःप्रविष्टशान्ता** என்கிற ச்ருதியில், ஆகாசத்திற்கும், பரமாத்மாவுக்கும், அந்தர்வ்யாப்தி துலயையாகையால் ஆகாசவ்யாவ்ருத்தமான வாகாரத்தை 'சாஸ்தா' என்று காட்டியது என்பதாக ச்ருதப்ரகாசிகையிலும், வேதார்த்த ஸங்க்ரஹதாத்பர்ய திபிகையிலும் பலவிடங்களிலுள்ளது. ஆகவே பெரிய ரஹஸ்யத்திலே பூர்ணத்வமாவது—வஸ்துதோறும் ஸ்வரூபஸமாப்தியன்று என்றருளிணர் ஆசார்யன். பரமதபங்கத்திலும் 'ஈச்வரனுடைய ஸர்வ ஸ்வரூபமும் அல்பரிமாணமான ஏகத்திலேயடங்குமென்றும் பக்ஷத்தில் பஹிர்வ்யாப்தி சொல்லவொண்ணாதென்றார். இதில் க்ருத்ஸ்ப்ரஸக்த்யதிகரண விரோதம் வருகிறதென்கிறார்

தேசிக ப்ரபந்தவுரை யாராய்ச்சிக்காரர். தம் பக்ஷத்தில் க்ருத்ஸ்நாதிசுரண விரோதப்ரஸக்தி வருவதை நினைத்திலர். (5) ஸ்வரூபஸமாப்தி கொள்ளவேணும், அல்லது நிரவய வத்வத்தைக் கைவிடவேணும், என்பதாக அவ்வதிசுரண பூர்வபக்ஷம். இரண்டுமில்லை யென்பதாக ச்ருதிபலத்தைக் கொண்டு வித்தாந்தம் செய்தது. 156 அதிகரணங்களுள்ள சாரீரக சாஸ்த்ரத்தில் பூர்வபக்ஷியின் ஆபாதநததை இசைந்து ஸமாதானமென்பது ஓரதிசுரணத்திலுமகிடையாது. (6) மதாந்தரஸ்தரும் ஸ்வரூபஸமாப்தியில்லை என்றே வித்தாந்தித்தனர் — (i) न तावन् कृत्स्नप्रसक्तिरिति என்றும் (ii) शब्दशोभयमपि ब्रह्मणः प्रतिपादयति अकृत्स्नप्रसक्तिं निरवयवताच्च என்றமீவ்வாறாக ஸ்ரீ சங்கரபாஷ்யம் (iii) न कृत्स्न-प्रसक्तिः अपरच्युतस्वरूपमेव ब्रह्म परिणमते, என்பதாக பாஸ்கர பாஷ்யம் (iv) निरवयवत्वाकृ-ल्लोपयोगविषयश्रुतिवलात् இத்த யாகியாதவப்ரகாசவசனம் ச்ருதப்ரகாசிகையில் உதாஹ்நதம் உரையாராய்ச்சியில் இவற்றைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியுரையில்லையே. 'க்ருத்ஸ்நப்ரஸக்தி ஸூத்ரத்தின் பொருளும் இவருக்குத் தலைகீழ் என்பதாக ப்ரஹ்மவ்யாப்தி பரிஷ்க்ரியா விமர்சத்தில் ஸம்ரக்ஷணீயின் மூலம் ஸ்ரீ உப. வித்வான் ஏ.வி.கோபாலாசார்ய ஸ்வாமியினால் ஏற்கணவே ஸூப்ர திஷ்டாபிதமானது.

(7) தீபத்திற்காட்டிய ஜாதி க்ருஷ்டாந்தத்திற்கும் ஆராய்ச்சிக்காரர் பக்ஷத்திற்கும் அஹ்நிகுலங்களுக்குள்ள பரஸ்பரஸம்பந்தமாத்ரமே என்பதையமுணரவில்லையே.

'பரந்தவண்டமிதென = அந்த ஜல பரமானுக்கள் தான் பரந்தவண்டமிதெனவாயிற்று. வ்யாபித்திருப்பது ஓரண்டத்தைச்சமைத்து அகிலேயோரேகாகியை வைத்தாப்போலே

யிருக்கும், என்பதாக ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி வஸ்து வ்ருத்தியி லப்படியன்று என்கிறது என்பது என போலே என்கிற உத்ப்ரேகையால் ஸூகிதம். 'ஸர்வஸ்வரூபமும் அல்பபரிமா ணமான ஏகத்தின் ஏகதேசத்திலே அடங்கிக் கிடப்பதாக' ஆராய்ச்சிக்காரர் நினைவு. ஜாதியானது ஒவ்வொன்றிலும் க்ருத்ஸ்நபாகத்திலும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்கின்றது என்பதாக தீபமும் ஸாரமும், குடத்தின் கழுத்தின்கீழும், படத்தின் நூல் நுணியிலுமாக ஜாதியிருப்பதாகக் கொண்டாலன்றி ஜாதி த்ருஷ்டாந்தத்தில் ஆராய்ச்சிக்காரர் த்ருப்தி பெறுவதற் கில்லை.

(8) ஒவ்வொன்றிலும் ப்ரஹ்மம் பரிபூர்ணமாக விருத்திற தென்பதாக வேதாந்தஸாரம். ஒவ்வொன்றிலும் பூர்ணமாக இல்லை ஏகதேசத்திலேயே அடங்கிக் கிடக்கிறது என்பதாக வாராய்ச்சி ஸாரம். ஆகவே த்ருஷ்டாந்தத்திற்கோ, தார்ஷ்ட டாந்திகத்திற்கோ, இவர் பக்ஷத்தில் ஸம்ந்வயமில்லை.

(9) ஜலநிமக்னமான படத்தை ஜலத்தினால் பூர்ணமென் கிறோம். வ்யாய்வஸ்துவிற்குப் பூர்த்தியேயன்றி வ்யாபக வஸ்துவின் க்ருத்ஸ்நம்ச ஸம்பந்தமிங்கில்லை. அப்படியே 'தேதே தம் பூர்ணம் புருஷேண ஸர்வம்' ஜ்ஞானசக்தியாதி ஸங்கோ சாபாவரூபம் பூர்ணத்வம் என்றும் மற்றொரு நிஷ்கர்ஷம்.

(10) வாக்யாந்வயாதிகரண ச்ருதப்ரகாசிகையிலும், ஸ்ரீவசன பூஷணத்திலும் இப்படியே உள்ளது. இரண்டும் ஸம்ப்ரதி பந்நம். ஸ்வரூபஸமாப்தி என்பதாக ஸ்ரீபாஷ்யம், தீபம், ஸாரம் முதலியவற்றில் ஓரிடத்திலுமில்லை. பரிஸமாப்தி என்பது ஸ்வபாவபூர்த்திக்கும் சேரும். ஜாதிக்கும் வ்யக்திகோறும் வ்யாவர்த்தகத்வசக்தி பூர்ணதையுண்டு. ஆகவே ஜாதி த்ருஷ்ட டாந்தமும் இப்பக்ஷத்தில் ஸ்வரஸம். அதற்கு ஸ்வரூபஸமாப்தி என்பது ஸையாயிகாதிகளுக்கும் ஸம்ப்ரதிபந்நமன்று. ஸ்வ

சந்தியில் காணலாமிதை. ஆகாச ந்ருஷ்டாந்தத்திற்குச்சேர ஜாதி த்ருஷ்டாந்த ஸமந்வயம் கொள்ளவேணும். 'उभयसाम-
 ஜ்ஜாதிவ்' दशानाञ्च' என்கிற ஸூத்ரந்யாயமிங்கும் துல்பம்' (11) 'உண்மையில் ஏகதேரவ வித்யமாநக்வத்தை ஒப்புக் கொள்ளவில்லையன்றோ' என்பதாக ஆராய்ச்சிக்காரர் தாமே தமது பரித்ராணத்தில்(ப-18) எழுகிவைத்துள்ளார். இவரே ஸ்வரூபஸமாப்திதான் சாஸ்த்ராநுமதமென்கிறார். मन्विष्य-
 தம். சூரீயானது சாஸ்த்ராநுமதம் என்கிற ரீதியில் இவர் வாதம். ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் பலவன்று. ஒன்றான ஸ்வரூபம் ஒரு வஸ்துவின் ஏகதேசத்திலேயே அடங்கியதென்றால் வஸ்தவந்தரத்தில் அந்தர்வ்யாப்சிக்கும் பஹிர்வ்யாப்சிக்கும் ப்ரஹ்ம மி ல் லை என்கிறதாகிறது. இதைத்தான் एकत्व विद्यमानत्वं என்பது. ஸாராஸ்வாதிரியிலும் காண்க. 'विष-
 तिषेधाञ्जाममज्जसम्' என்கிற ந்யாயம் ஆராய்ச்சியில் பூர்ணம் (12) ஸ்வரூபஸமவ்யாப்தி என்பதாக ஸ்ரீநயிராச சான்பிள்ளை சதுஸ்லோகி வ்யாக்யாநத்தின் இறுதியில் அருளுகிறார். 'अणोरणीयान्' பரந்தகண்பரவையுள், இத்யாகிகளுக்கு ஸமவ்யாப்தி வாதம் சேருமோ? அந்பூநவ்யாப்தி வேண்டாவோ? (13) பரமாத்வஸ்வரூபத்தில் அணுத்வமுமுண்டு. இது ஒளபாதிமன்று, என்பதவுமிவ்வாசார்யன் பக்ஷம். अर्धकौकस्वात्तद्वपदेशाच्च नेतिचेन्न निचायस्वादेव व्योमवच्च ।
 (14) अमिव्यक्तेरित्याहमरथ्यः । (15) अणुशुनरितिचेत्तदुक्तम् ।
 (16) ह्यपेक्षया तु मनुष्याधिकारत्वात् । (17) बुध्यथः पादवत् ।
 (18) अनेन सर्वगतत्वमायामशब्दादिभ्यः ।

இத்யாதி ஸூத்ரங்களின் ஸித்தாந்தத்தைப் பூர்வபக்ஷமாக்கி பூர்வபக்ஷத்தை ஸித்தாந்தமாகக் கொண்டுள்ளாரிவர்.

(19) 'ब्रह्मणो परिच्छिन्नत्वात् स्वत उन्मितत्वासंभवात्' என்பதாக பராதிகரண ஸ்ரீபாஷ்யம். (20) 'இது (அணுபரிமாணத்வம்) சொல்லுமிடம் உபாத்யவச்சேதத்தாலே யென்று

ஸுத்ரபாஷ்யாதிஸித்தம்' என்று பெரிய ரஹஸ்யத்திலும் 'उपाध्ववच्छेदमात्रेण ह्यणुत्वमीश्वरऽस्तीक्रियते, न तु स्वरूपतः' என்று சதுஸ்லோகீ பாஷ்யத்திலும் ஸ்ரீதேசிகளே ஸ்வரூபாணுத்வத்தில் உதாஹ்ருத ஸுத்ரபாஷ்யாதி விரோதம் வருவதை எடுத்துக்காட்டியு மிருக்கிறார். (21) அணுத்வ விபுத்வரூப விருத்த ஸமுச்சயவாதம் ஸம்ப்ருத்யதிகரண ஸித்தாந்த விருத்தமுமாகிறது. ப்ரஹ்மத்திற்கு ஓளபாதி கால்பத்வம் சொல்லும் சாண்டில்ய தஹராதி வித்யைகளில் த்யுலோகவ்யாப்தி முதலிய குணங்கள் அநுஸந்தேயங்களாக மாட்டா; விருத்த ஸமுச்சயம் கூடாது என்பதாக அங்கு ஸித்தாந்தம். அகடிதகடநாசக்தியாகிற அணுகுண்டு வைக்கொண்டு பூர்வபக்ஷியை அடக்கி விருத்த ஸமுச்சயம் கொள்ளவில்லை. (22) ஹைநாதிகரண ஸித்தாந்த ஸுத்ர விரோதமும் காண்க. (23) ப்ரபஞ்சமானது ஸத்விலக்ஷணமும் அஸத்விலக்ஷணமுமானது என்பதாக அத்வைதி மதம். யாதவபாஸ்கராதிகள் பேதாபேத வாதத்தை இசைந்தார்கள். ச்ருதிகள் பலவற்றைக்கொண்டே இப்படி ஸித்தாந்தம் செய்தார்கள். விருத்த ஸமுச்சயம் கூடாதென்றே அவற்றை தூஷிக்கிறார்கள் விசிஷ்டாத்வைதிகள். அகடிதகடநாசக்தியால் இவை கூடலாமே என்று அவர்கள் கேட்பரேல் வழியோடு ஸமாதானம் சொல்ல வியலுமோ ஆராய்ச்சிக்காரருக்கு.

यदि चाद्यैतद्यटनाशत्तयात्र विरुद्धद्वयसंभवः,
तदा सर्वाद्वैतभेदाभेदपक्षाभ्यां किमपराद्धम्

என்றும், 'பேதாபேத பக்ஷங்களைக் கழிக்க விரகில்லை' யென்றும், 'விருத்த ஸமுச்சயம் கொள்ளும் பரமதங்களின்படியாம்' என்றும் சதுஸ்லோகீ பாஷ்யம், பரமதபங்கம், பெரிய ரஹஸ்யம் ஆகியவற்றில் ஸ்வாமி தேசிகளே ஸ்மரிப்பித்துள்ளாரிவற்றை. (24) 'விருத்த ஸமுச்சய பக்ஷங்களில் விருத்தஸமுச்சய

நீபந்தநமாக வீச்வரனுடைய அகடிதகடநாசக்தியைக் கொள்ளவில்லை' என்பதாக சதுஸ்லோகி வ்யாக்யானத்தில் ஸமாதாநபிதற்கு. பாஸ்கராதிகள் அகடிதகடநாசக்தியைக் கொள்ளாவிடிலும் அவர்களிசைந்த பேதாபேதாதி மதங்களை அகடிதகடநாசக்தியைக் கொண்டு விருத்த ஸமுச்சயம் கொள்பவர்கள் ஏன் ஏற்கக்கூடாது? அவற்றை தூஷிப்பானேன் என்று ஸ்ரீ தேசிகள் கேட்டருளியதற்கு பாஸ்கராதிகள் அப்படி இசையவில்லை என்பது ஸமாதாநமாகுமோ? (25) அந்தர்வ்யாப்தியை குணங்களை யொழியச்சொல்லவேணும். அக்குணங்களுக்கு வ்யாப்யத்வம் சொல்லுமளவில் ஆக்மாச்ச்யமும் அநவஸ்தையுமாகிற தோஷங்கள் வரும், என்றார்கள். மாமுநியும் ஸ்ரீபெரியவாச்சான் பிள்ளையும், அகடிதகடநாசக்தியாலே குணங்களிலும் அந்தர்வ்யாப்தி கூடலாமே? ச்ரெளதமான விதை கேவல யுக்திகளால் விலக்கியது 'ஆநேஸ்து ஷரேமூலாவா' என்கிற ஸூத்ரத்திற்ச் சேருமா என்பதை ஆராய்ச்சிக்காரர் இனி ஆராய்வாராக. (26) பிராட்டிக்கு விபுத்வத்தை ஸ்வாபாவிகமாகவே கொள்ளவேண்டுமென்று ஸ்ரீ ஆச்சான் பிள்ளை ஸித்தாந்திக்கிரர். இது அபிமதமே அணுத்வமுமுண்டென்பதுவும் வைபவவாதமே.

'யथा सर्वगतो विष्णुस्तथैवैयं द्विजोत्तम' என்று ஸ்ரீவீஷ்ணுபுராணம். இதற்கு எங்களாழ்வான் வ்யாக்யானத்தின் நிர்வாஹமாவது:—

'எம்மெருமானைப்போலவே பிராட்டியும் விபுத்வாதிகுணமுடையவள் அல்லது அணுஸ்வரூபையாகிலும் சக்தித்வாரா சொல்லியதென்றும் கொள்ளலாம்' என்று இப்படி விகல்பம் கொள்ளக்கூடாது. ஸமுச்சயமே கொள்ளவேண்டுமென்று ஸ்ரீ ஆச்சான் பிள்ளை ஸித்தாந்தம்.

'शक्तिकालवशादस्याः विभुत्वाद्यपपादकाः ।
प्रच्छन्नस्पृष्टजैनाध्वनिरोघादगतीकृताः ॥'

இத்யாதியாக விதற்கு சதுஸ்வோகீபாஷ்யத்தில் ஆசார்யனரு
ளிய ஸமாதானமிங்கு அநுஸந்தேயம்'.

ஸ்ரீ-உ-வே தி-ஈ சடகோபாசார்யஸ்வாமி தமது அநுபந்
தக்ரந்தத்தில் (ப. 38 - 80) பூர்ணத்வ விஷயமாக விபுலமான
விசாரம் செய்து ஸித்தாந்தத்திருக்கிறார். அதன் பிறகு
ஆராய்ச்சிக்காரஸ்வாமி இது விஷயத்தில் மிகத்தெளிவு
பெற்று சாந்தரானமை ஐகத்ப்ரஸித்தர். ஆகவே ஸ்ரீ உ. வே.
திருவரங்கம் தாதாசார்யஸ்வாமி ப்ரதிபக்ஷ ப்ரதிஷேபத்திலே
ஈஷத்தேனும் கண்ணோட்டம் கொள்ளாமலேயே மநநம்செய்
யும் கிரமத்திலே ஸர்வசக்தி என்கிற க்ரந்தத்தை அருளி
யிருக்கிறார் போலும். ந்யாயமீமாம்ஸாதிகளில் விசேஷ
வைதுஷ்யம் பெற்றுள்ள விந்தஸ்வாமி ப்ராசீந நையாயிகாதி
க்ரந்தங்களைக்கொண்டு ஐாதி த்ருஷ்டாந்தத்தை மனதில் பதி
யச்செய்திருப்பது இக் க்ரந்தத்தினால் ஏற்படும் பரமோபகார
மாகும். ஏற்கனவே சிரகாலம் முன்பே 'ஸௌஜன்யபரிமளம்
என்பதாகவோர் க்ரந்தம் இந்த ஸ்வாமியால் செய்யப்பெற்
றுள்ளது. அதின் ஓர் பகுதியே இந்த ஸர்வ சக்தி. இதைக்
கடாஷித்துத் தஞ்சை அட்வகேட் ஸ்ரீ உ. வே. ரங்கஸாமி அய்யங்
கார் ஸ்வாமி தாமே ஏகதேசத்தில் இதை முத்ரணம் செய்
விப்பதாக முன்வந்திருப்பது மற்றும்ள்ள தேசிகபக்தர்களான
ஆஸ்திக தநவான்களுக்கு வழிகாட்டியாயிருக்குமென்பதில்
ஐயமில்லை. இந் த ஸ்வாமியின் நியமந்தினாலேயே இந்த
முகவுரையையும் அடியேன் எழுதலானேன்.

‘काव्यः कथाहवकुतूहलिभिः परेषां
कर्णं स एष कविताकिर्कसिंहनादः’

தி. ஈ. வீரராகவாச்சாரியன்,
ஸ்ரீமதுராந்தகம்.

॥ श्रीः ॥

श्री श्रीनिवासपरब्रह्मणे नमः ।

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ।

सर्वशक्तिः ॥

ஸர்வ சக்தி.

वेदो यदाह प्रतिवस्तुपूर्णमपूर्णता यत्र न काचिदस्ति ।

महस्तदस्तप्रतिमं प्रतीतं यन्मे हितं तद्विदधातु पूर्णम् ॥

1

बहुभवनम् ।

पूर्वपक्षः (பூர்வபக்ஷः)

“முதலில் ப்ரம்மம் ஒன்றே இருந்தது. பிறகு அது ‘பல வாக ஆவேன்’ என்று ஸங்கல்பித்து அப்படியே ஆயிற்று” என்று வேதம் ஒதா நின்றது. இங்கு ஒரு பூர்வபக்ஷம்:— அம்சம் அல்லது அவயவம் இல்லாத ஒரு ப்ரம்மம் பல வஸ்துக்களாக ஆக முடியாது. வெவ்வேறு அம்சங்கள் இருக்குமாகில்; ஓர் அம்சம் ஒரு வஸ்துவாகப் பரிணாமம் என்கிற மாறதலை அடைகிறது; மற்றோர் அம்சம் மற்றொரு பொருளாக மாறுகிறது, என்றிப்படிப் பல பொருளாக ஆகலாம். அம்சங்கள் இல்லாத ஒரே வஸ்து, மாறி ஒரு பொருளாக ஆகும்பொழுது, அதுவே மற்றொரு பொருளாக ஆவது எப்படி? ஆகையால் அவயவமில்லாத ப்ரஹ்மம், இவ்வுலகத் திற்குக் காரணம் என்று இவ் வேதவாக்யம் போதிக்கமாட்

டாது. இவ்வாக்ஷேபத்தைப் பரிஹரிப்பதற்காக ப்ரஹ்மத் திற்கும் அம்சங்கள் உண்டென்னில் ப்ரஹ்மம் நிரவயவம் (அவயமில்லாதது) என்று கூறும் வேதவாக்யம் ப்ரமாண மன்றென வரும், என்று. 'अज्ञाना सिद्धेन' (நெருப்பினால் நனைப்பது) என்கிற வாக்யம் பொருந்தாத பொருள் கூறுவ தால் ப்ரமாணமான வாக்யமன்று. அதேபோல் இங்கும் பொருத்தமுள்ள வேறுபொருள் உரைப்பது யுக்தமே. எவ்வி தத்திலும் அகண்ட ப்ரஹ்மம் அறிவுள்ளனவும், இல்லாதன வுமான பலபல பொருளடங்கிய உலகத்திற்குக் காரணமென் பது மேற்குறித்த வேத வாக்யத்திலிருந்து பெறப்படமாட் டாகென்று பூர்வ பக்ஷியின் கருத்து. இதற்கு ஸூத்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட பதிலாவது—

2

सिद्धाः (ஸீத்தாந்தம்)

அபௌநுஷேயமான வேதத்தில் சொல்லப்படும் பொருள் அப்படியே அங்கீகரிக்கப்படவேண்டும். அகண்ட ப்ரஹ்மமே நானாவிதமாகப் பரிணமிக்கிறதென்று அது சொல்லுகிறது. அக்னியினால் நனைப்பது என்றவிடத்தில் அக்னிக்கு நனைத்தலென்றும் க்ரியையில் உபயோகப்படக் கூடிய சக்தியில்லை என்பது ப்ரத்யக்ஷத்தினால் நிச்சயிக்கப் பட்ட விஷயம். இப்படிப் பொருத்தமற்ற பொருளை உணர்த்த மாட்டாமையால் இவ்வாக்யம் ப்ரமாணமாகாது. ப்ரஹ்மமா னது ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணங்களுக்கு நிலமல்லாதது. வேதத் தைக்கொண்டே அறியவேண்டிய பொருளாதலால் மேற் குறித்த வேதவாக்யம் கனது பொருளை உணர்த்துவதற்கு முன் अज्ञानமான ப்ரஹ்மம் பல பொருள்களாகப் பரிண மிக்க மாட்டாது என்ற நிச்சயம் உண்டாக வழியில்லை. இவ் வித நிச்சயமில்லாதபொழுது இவ் வேதவாக்யம் தனது

பொருளை உணர்த்தத் தடையொன்றுமில்லை. ஆகவே அக்ஷரஹம் பலபொருளாகப் பரிணமிக்கிறது என்று வாக்யத்தின் அர்த்தம் அறியப்படும். பிறகு உலகத்தில் நாம் காணும் வஸ்து எதுவும் அகண்டமாயிருந்து பல பொருளாக மாறாதிருக்க ப்ரஹ்மம் மாத்திரம் எப்படி மாறும் என்று கேள்வி பிறக்க, ப்ரமாணமான வேதவாக்யம் இப்படிக்கூறுவதால் ப்ரஹ்மத்திற்கு அக்ஷரமாயிருக்கும்பொழுதே பல விதமாகப் பரிணமிப்பதற்கேற்ற சக்தி உண்டு என்று கொள்ளப்படும். 'யஜே ச்ரீகாம:' என்றவிடத்தில் யஜம் ஸ்வர்க்கத்திற்குக் காரணம் என்று தோன்றினபொழுது இப்பொழுதே நசித்துப்போகும் யஜத்திற்கு எதிர்காலத்தில் எப்பொழுதோ வரப்போகும் ஸ்வர்க்கத்தைத் தரச் சக்தியேது என்கிற ஸந்தேஹத்தை நடுவில் அரூபம் அல்லது பூய் என்ற த்வாரத்தைக் கல்பித்துப் பரிஹரித்தார்கள். அவ்விதமே இங்கும் பல பொருளாவதற்கேற்ற சக்தி அக்ஷரஹத்திற்கு உண்டெனக் கொள்ளப்படும். உலகத்தில் நாம் காணும் வஸ்துக்களில் ஒன்றிற்சில்லாத சக்தி மற்றொன்றிற்கு இருக்கின்றது. இப்படியே ப்ரஹ்மத்திற்கும் தனிச்சக்தி கூடும். 'பராட்சய சக்தி:' என்று வேதமே அவ்விதம் கூறிற்று என்றவாறு.

'ஆய்யா நிரவயவ்வகார்ய்வபிதபாநாந், ததநுணுசக்தியோ:
கலய: । சாமிவீஜாய் ந கலயமிந்யுகம் । டுதானி சாமிவீலக்ஷய-
விலக்ஷணசமயோ: கருதோகி: ப்ரதரிதா ।'

என்று ச்ருதப்ரகாசிகையில் இருப்பதை இங்கே காண்பது.

3

சக்திவிசேஷ: (சக்தி விசேஷம்)

ஸித்தாந்தம் இப்படியிருக்க இதற்குமேல் ஒரு விஷயம் விசாரிக்கவேண்டும். அக்ஷரஹ ஸ்வரூபம் ஒரு தனிப்பட்ட

சக்தி விசேஷத்தால் பல பொருளாக மாறினால் **ஐஹி**த்திற்கே சிதைவு உண்டென்றதாகும். சேதமும், அசேதமமான ஸர்வ வஸ்துவும் **ஐஹி** ஸ்வரூபமேயாதலின் இதிலுள்ள ஸர்வ தோஷமும் **ஐஹி** ஸ்வரூபத்திற்கே என்னதாகும். வேதப்ரமாணத்தைக்கொண்டு ஒரு ஸித்தாங்கம் செய்த பிறகு இப்படி ஆக்ஷேபம் செய்வது தகுமோவெனில் இது ப்ரமாண வாச்யத்தை அனாதரித்து வெறும் தர்க்கத்தைக்கொண்டு கேட்கும் கேள்வியன்று. முன்செய்க ஸித்தாந்தத்தை அப்படியே வைத்து **ஐஹி** ஸ்வரூபம் இவ்விதமானது, இவ்விதமாக அது காரணம். இவ்விதமாக கார்யம் என்று மனதில் பதிய வைப்பதற்காகச் செய்யும் மனனம். இதையெல்லா முள்ள படியே அறிந்து தெளிவு ஏற்பட்ட பிறகன்றோ **ஐஹி**த்தை உபாஸிக்க முடியும். இவ்விதம் ஸந்தேஹங்கள் இருக்கும் பொழுது தெளிவு உண்டாவது எப்படி? அன்றியும் இக் கேள்விகளுக்குப் பரிஹாரம் சொல்லாது சக்தி விசேஷத்தால் **ஐஹி**ம் அவயவமில்லாமலே பலபொருளாகப் பரிணமிக்குமென்று அங்கீகரிப்பது யாதவ ப்ரகாச மதமாய் முடியுமே யன்றி நமது ஸித்தாந்தத்தை ஸ்தாபித்ததாக ஆகாது. “அகண்டமான ஸத்தே **ஐஹி**ம். அதுவே காரணம், அதுவே சக்தி விசேஷத்தால் சேதனமாயும், அசேதனமாயும், ஈச்வரனாயும், பரிணமிக்கிறது” என்பது யாதவப்ரகாசர் கொள்கை. இதை இந்த அசிகரணத்தில் ச்ருதப்ரகாசிகை கண்டித்திருக்கிறது. இவ்விடத்தில் ஸூத்ரகாரர் செய்த ஸித்தாந்தத்தை அப்படியே ஒப்புக்கொண்டு யாதவப்ரகாசர் செய்யும் தீர்மானத்தை நாம் ஏன் எதிர்க்கவேண்டுமென்பதைக் கவனிக்க வேண்டும்:—

‘यादवमिथास्तु भोक्तृभोग्यनियन्तृव्यतमांश्च कृत्स्नपरिसमाप्तैः

इतरांशद्वयासम्भव इति पूर्वपक्षं कृत्वा स्वतो निरवयवमपि सर्व-
शक्तियोगात् परिणामेन सावयवं बहु भवतीति सिद्धान्तयन्ति ।
तदयुक्तं एकस्य बीजस्य शक्तिमतः परिणामेन शाखापत्रपुष्पादि-
रूपेणैव प्रकृत्यादिरूपेण बहुभवने प्रकृतिपुरुषेश्वराणामनादित्व-
नित्यत्वश्रुतिविरोधस्यावर्जनीयत्वात् सद्द्रव्यमात्रानादिनया तेषा-
मनादित्वे शाखापत्रपुष्पादीनामपि तथाऽनादित्वात् तैरविशेष-
प्रसङ्गः । परिणामानपेक्षा नाद्यंशभेदे स्वतो निरवयवत्वं न स्यात् ।
निरवयवत्वश्रुतिरीश्वरांशविषयेति चेत्, तर्हि जगदुपादानस्य
ब्रह्मणः कृत्स्नप्रसक्तिनिरवयवत्वविरोधो परिहृतः स्यात् । निरंश-
स्योपादानत्वाभावात् ।

என்று இவ்விடத்தில் ச்ருதப்ரகாசிகை 'அம்சபேதமில்லாத
ப்ரஹ்மம் காரணம், அது தனது சக்தி விசேஷத்தால் அவ
யவமுள்ள பல வஸ்துக்களாக மாறுகிறது என்பது யுக்த
மல்ல. கார்யமாய் இருக்கும்போதுள்ள ப்ரக்ருசி, புருஷன்,
ஈச்வரன், என்ற பேதம் காரணதசையில் உண்டா? இல்
லையா? உண்டெனில் காரணப்ரஹ்மம் நிரவயவமென்பது
போகும். இல்லையெனில் முன்னில்லாமல் புதிதாகவே ப்ருக்
ருசி, புருஷன், ஈச்வரன் இவர்கள் உண்டாகிறார்கள் என்ற
தாகும். அப்பொழுது இவர்களுக்கு நித்யத்வம் சொல்லுகிற
ச்ருதிவிரோதம் வருமென்று இவ் வியாக்யான க்ரந்தத்தின்
கருத்து. நிரவயவமாய் இருந்த ப்ரஹ்மம் பிறகு ஸாவயவமா
கவும் ஆகும். இப்படிப் புதிதாக ஸாவயவப் பொருளாக மாறி
னாலும் அநாதியாகவுமிருக்கும். ஆதியுள்ள தாயிருக்க அநாதி
எப்படியெனில்—அது ஸர்வஸக்தியாயிருக்கையாலே சாஸ்த்
ரம் சொன்னதை அப்படியே ஒப்புக்கொள்ளவேணும் என்ற
இந்த ரீதியில் ஒரு ஸித்தாந்தம் செய்வதானால் இந்த ச்ருத
ப்ரகாசிகா க்ரந்தம் சேராது.

இன்னும் மூன்று மூன்று நாலில் ஸூத்ரகாரரே 'नञ्जिप्रियमेव शिरः' என்று துடங்கிப் ப்ரஹ்மத்திற்குச் சொல்லப்பட்ட ப்ரியசிரஸ்த்வாதி குணங்கள் ஸத்யக்ஞானாதிகள் போல் வாஸ்தவ குணங்களல்ல. அவைகளை ஒப்புக்கொண்டால் ப்ரஹ்மத்திற்கு சிரஸ் சிறுத்தது உடல் பெருத்தது என்றிப்படி சிறுமை, பெருமையெல்லாம் வநம். அப்பொழுது அது ஸ்தூலமன்று. அணுவன்று என்றது விரோதிக்கும் என்கிறார். ச்ருதியில் சொன்னதெல்லாம் அப்படியே அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டுமானால் ஸ்ரீவ சக்தியுள்ள ப்ரஹ்மம் ஸ்தூலமல்லாததாகவும், அணுவல்லாததாகவும் இருக்கலாம். ப்ரியசிரஸ்த்வாதி குணங்களுள்ளதாகவுமிருக்கலா மென்றிப்படியே கொள்வது உசிதமாயிருக்க இவை வாஸ்தவ குணங்களல்லவென்று ஸூத்ரகாரர் ஸிந்தாந்தம் செய்தது யுத்தமன்றென வரும். இப்படி இன்னும் பல விரோதங்களைக் காட்டலாம்.

3

(தர்க்கம்.)

இத்தகைய ஸங்கட நிலை வாராமைக்காக முக்யமாகக் கவனிக்கவேண்டிய விஷயம் இது—

ப்ரத்யக்ஷத்தாலும், அனுமானத்தாலும் அறியக்கூடாத விஷயத்தையே அறிவிப்பதற்காக ஏற்பட்ட வேதமெனும் சப்த ப்ரமாணம் ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் அனுமானத்தாலும் ஒன்றுக்கொன்று விருத்தமென்று நிச்சயிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களின் தன்மையை மாற்றி வேறு ஒருவிதமான நிச்சயத்தை உண்டாக்கும் பொறுப்பை ஏற்காது, இந்த விஷயம் அதற்கு நிலமன்று. ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும், சப்த ப்ரமாணத்திற்கும் விரோதமேற்பட்டால், ப்ரத்யக்ஷமே பல

முள்ளது. ஸர்வ ஜகத்திற்கும் காரணமான ஒரு ப்ரஹ்மம் உண்டென்பது ப்ரத்யக்ஷானுமானங்களால் அறியவியலாது. இதை சப்தமே அறிவிக்கும். ஆனால் இந்த ப்ரஹ்மம் ஸத்யமாயும், க்ஞானானந்த ஸ்வரூபமாயும், ஸர்வகருமாயும், ஸத்ய ஸங்கல்பமாயும் இருக்குமென்று சில வாக்கியங்களும் நிர்குணமென்று மற்றுஞ்சில வாக்கியங்களும் சொல்லும்பொழுது அது ஸத்யத்வாதி குணங்களுள்ளதாகவுமிருக்கும் குணமில்லாததாயுமிருக்குமென்று கொள்ளவியலாது. குணமுடையமையும், குணமில்லாமையும் ஒரே வஸ்துவில் நாம் கண்டதில்லை. எது எப்பொழுது எவ்விடத்திலிருக்கிறதோ, அதுவே அப்பொழுது அவ்விடத்திலில்லை என்பது விருத்தம். இதை 'भावभावयोर्वैशेषः' என்பார்கள். இது நாம் ப்ரத்யக்ஷத்தால் தீர்மானித்த விஷயம். இதை மறுத்து உபதேசஞ் செய்வதில் சப்த ப்ரமாணத்திற்கு நோக்குண்டென்பதற்கு ஒரு ப்ரமாணமாவது யுக்தியாவது கிடையாது. ஆகையால் நிர்குணமாகில் க்ஞானானந்தாதி குணம் கூடாது. இக்குணங்களுடையதாகில் நிர்குணதவம் கூடாதென்று விரோதம் தோற்றும்பொழுதெல்லாம் வல்ல **ब्रह्म**த்திற்கு இரண்டும் கூடுமென்று பதிலுரைக்காமல் ஸத்யம், க்ஞானமித்யாதி வாக்யங்கள் இக்கல்யாண குணங்களின் உண்மையையும், நிர்குண வாக்கியங்கள் துர்குணங்களின் இன்மையையும் உடதேசிக்கின்றனவாதலால் விரோதமில்லை யென்றிப்படி வ்யவஸ்தை செய்தார்கள். ஸ்தூலமன்று, அணுவன்று பரிச்சின்னமன்று என்றிப்படி ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை பல வாக்கியங்களுணர்த்துவதால் ப்ரியசிரஸ்த்வாதிகள் **ब्रह्म** ஸ்வரூபம் மனதில் ப்டிவதற்காக ஏறிட்டுக் கூறிய குணங்களேயன்றி, உண்மையானவை யன்றென்று தீர்மானித்தார்கள். ஆகவே வேதவாக்யத்தைக்கொண்டு அதன் அர்த்தத்தை

அறியும்பொழுது மற்ற வேதவாக்யங்களுக்கும், ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணங்களால் தீர்மானித்த வ்யவஸ்தைகளுக்கும் விரோத மில்லாமல் நிஷ்கர்ஷம் செய்யவேணும்.

ஈசுவரன் ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே முக்தனாவனுக்கும், அவன் ஸங்கல்பத்தால் மறுபடியும் ஸம்ஸாரபந்தம் வருமோ என்ற ஸந்தேஹம்வர, ஸுத்ரகாரர் 'अनावृत्तिः शब्दात्' புநரா வ்ருத்தி கிடையாது என்று வேதம் சொல்லுகையாலே மறுபடியும் பந்தம் உண்டாகாதென்றார். இதனால் ஸந்தேஹத்திற்கு என்ன பரிஹாரம் என்பதை நாம் பராமர் சிக்கவேணும். வேதம் சொன்ன அபுநரா வ்ருத்தியை ஒப்புக் கொள்ளுகிறோம். ஆனாலும் அது எப்படி? ஸ்வதந்த்ரனாயும், ஸத்ய ஸங்கல்பனாயுமிருக்கிற ஸர்வேசுவரன் மறுபடியும் இவ்வாத்மாவுிற்கு பந்தம் ஏற்பட்டடுமென்று ஏன் ஸங்கல்பிக்கக் கூடாது? அப்படி ஸங்கல்பித்தால் ஏன் பந்தம் ஏற்படாது? அப்படியிருக்க புநராவ்ருத்தியில்லை என்பது எப்படி யுக்கமாகும்? என்று சங்கை உண்டாவதில் தடையொன்றுமில்லை. இதற்குப் பரிஹாரம் செய்யாமல் இப்படி சங்கிப்பது கூடாதென்பது வேதாந்தமீமாம்ஸா சாஸ்த்ரத்தை உபதேசிக்கப் புகுந்தவாசிரியர்களுக்கழகன்று. **ब्रह्म** இருக்கிறதோ இல்லை யோ, யக்கும் செய்தால் **फलम्** வருமோ வரர்தோ என்றிவ்வித சங்கைகள் பிறந்தால், அப்பொழுது 'शास्त्रस्यातिशङ्क्य-त्वात्' என்றும் 'अद्वयत्व सिद्धय' என்றும் சிஷிப்பார்கள். மற்ற விடங்களில் தகுந்த उपपत्तियையே காட்டுவார்கள். இதெல்லாம் பராமர்சித்து நம்மிராமாநுசன் அநாவ்ருத்தி ஸுத்ரத்தை விவரிக்கும்பொழுது 'शब्दश्च' என்று தொடங்கி ப்ரமாண வாக்கியத்தை உதாஹரித்துப் பிறகு 'न चोच्छिन्न-ज्ञानमवस्थस्य' என்றாரம்பித்து முக்தன் க்ஞான விகாஸ முண்

டாகி இதற்குமேல் ஒன்றுமில்லை யென்னும்படியான ஐஹா நந்தத்தை அனுபவிக்கிறானாகையால் மற்றொரு அபேக்ஷை உண்டாகாது. ஆகவே இவன் இச்சைப்படுவதற்காக ஸர்வேச்வரன் இவனுக்கு மறுபடியும் ஸம்ஸாரத்தைக் கொடான். க்ரூரானீ தனக்கே ஆத்மா என்று போற்றி அவனை மிகப்ரியானாக ஸர்வேச்வரன் கொண்டாடுகிறானாகையால் தானாகவும் அப்படி ஸங்கல்பிக்கமாட்டான். ஆகையால் புனரா வ்ருத்தி சங்கிக்க வொண்ணாதென்று நீரூபித்தார். இதைக் கணிசித்தே 'ஈசுவரன் ஸத்ய ஸங்கல்பனாகையாலே புனரா வ்ருத்தியுங் கூடுமே என்னில் 'प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थं' 'स महार्मा सुदुर्लभः' என்றிருக்கிற வீச்வரன் இவனை ஸம்ஸரிப்பிக்கக் கூடாமையாலும் ஸம்ஸாரஹேதுவான கர்மம் நிச்சேஷமாக நிவ்ருத்தமானமையாலும் 'न च पुनरावर्तते इमं मानवमावर्तं नावर्तन्ते, 'मामुपेत्य पुनजन्म दुःखालयमशाश्वतम् । नाप्नुवन्ति महार्मानः सांसिद्धिं परमां गताः । मामुपेत्य तु कौन्तेय पुनजन्म न विद्यते' என்கையாலே புனராவ்ருத்திப் ப்ரஸங்கமே இல்லை' என்று ஹேது பூர்வமாகவே ச்ருதிஸ்ம்ருதிகள் தத்வ சேகரத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்டன. இதையுமிங்கே ஆலோசிக்க வேணும்.

5

चेतनाचेतनशक्ति । (சேதனசேதனசக்தி)

ஆக இப்படி ப்ரத்யக்ஷாதி சப்தம் இந்த ப்ரமாணங்களுக்கும், அவைகளுக்கு உதவியாயிருக்கும் தர்க்கத்திற்கும் உள்ள விஷய வ்யவஸ்தைகளை அறிந்தோம். இனி ப்ரக்ருத விஷயத்தைக் கவனிக்கவேண்டும். அதாவது நிரவயவமான ஐஹம் பலவாக மாறுவதெப்படி? உலகத்தில் ஒரு லோஹத்தை அல்லது மண்பாரத்தைக்கொண்டு பல வஸ்துக்களையும், பாத்தி

ரங்களையும் செய்யக் காண்கிறோம். அந்த லோஹத்திற்கும், மண்பாத்திரத்திற்கும் அவயங்களிருக்கின்றன. இப்படி அவயவங்களில்லாத ஒரு வஸ்து, பல வஸ்துக்களாக ஆவதை நாம் கண்டதில்லை. அகையால் எவ்விதத்திலும் நிரவயவமான ஒரு வஸ்து, பல வஸ்துக்களாக மாறமுடியாது என்பது ப்ரத்யக்ஷத்தால் நிச்சயிக்கப்பட்ட ஒரு நியமம். இதற்கு ஸ்ரீவ வல்லமையுள்ள ஶ்ரீமம் இப்படியாகலாம் என்றதால் என்ன ஸமாதானம் கூறினதாயிற்று? ஶ்ரீமம் ஆதியில்லாதது, அந்த மில்லாதது, விகாரமில்லாதது, எங்கும் நிறைந்தது என்றிப்படிப் பல வேதவாக்யங்களால் அறிவிக்கப்பட்ட தன்மைகளுக்கே ஒரு விரோதமுமில்லாமல் இங்கு ஸமாதானம் சொல்ல வேண்டும். அப்படி நம்பூர்வர்கள் சொல்லியிருக்கின்றனர்—எங்ஙனேயென்றால்—“சேதநவஸ்துக்கள் எல்லாம் ஶ்ரீமத்தின் ஒரு சக்தி, அசேதநவஸ்து மற்றொரு சக்தி. இவைகளைத்தனது ஸங்கல்பப்படி நடத்துவதற்கேற்ற ஸாமர்த்யமுடைமை; மற்றொரு சக்தி. இவ்வித பல-சக்திகள்வாய்ந்த ஶ்ரீமம் தனி ஸ்வரூபத்தில் நிரவயவமேயாகிலும் தனக்கு ப்ரகாரமாய் உடம்பாய் நிற்கும், பலசேதந வஸ்துக்களையும் அசேதந வஸ்துவையும் ஸ்தூல ரூபமுள்ள பல உருவங்களாக மாற்றித் தானும் அவைகளுக்குள் ஆத்மாவாய் இருந்து தானே எல்லாப் பொருள்களுமென்னும்படி நிற்கிறது. இப்படி ஸ்வரூபத்தில் நிரவயவமாய் தனதுடம்பான சேதநாசேதந வஸ்துக்களை த்வாரமாக்கிப் பல பொருளாகின்றது என்று கொள்ளப்படுவதால் விரோதமொன்றுமில்லை” என்று.

இது 'प्रकृतिशरीरकं ब्रह्म वास्तवप्रपञ्चकारणमित्यभ्युपगमो वरम् सकलप्रमाणव्यायानुपरोधिवात् । ननु प्रकृतिविशिष्टस्य कारणत्वे विशेषांशस्यापि सावयवत्वं त्वमतेऽपि स्यात् नैवम्

विशिष्टताङ्गीकारे विशेषणविशेष्ययोः स्वभावव्यवस्थादशनात् ।
शरीरविशिष्टस्य प्रवृत्तिहेतुत्वेऽपि शरीरात्मनोः स्वभावव्यवस्था
हि दृश्यते विशिष्टस्य कारणत्वमेव ह्यभ्युपगतम् । न तु साव्य-
चत्वम् । तत् विशेषणांशस्यैव । अतो न कश्चिद्दोषः ।

என்கிற ச்ருதப்ரகாசிகா க்ரந்தத்தால் ஸ்பஷ்டம். இப்படி-
விசேஷணமான ப்ரக்ருதி பல கார்ய வஸ்துக்களாகப்
பரிணமிக்கிறதென்று கார்யகாரண ஶாவத்தை நிர்வஹித்
தாலும், விசேஷ்யமான **அஶ்ரஹ்** ஸ்வரூபம் ஒவ்வொரு
கார்யவஸ்துவினும் தான் கார்யமாகும்போது, ஒரு
கார்ய வஸ்துவில் அது பூர்ணமாக விருக்குமாகில் மற்ற
வஸ்துக்களில் அது இல்லை என்று வரும். ஒவ்வொரு வஸ்து
விலும் அதன் அம்சம் மாத்திரம் இருக்கிறதென்னில் அது
நிரவயவம், **அஶ்ரஹ்** என்பது சேராது என்றிப்படி வரும்
சங்கைக்குப் பரிஹாரம்சொல்லவேணும். இவ்விடத்திலுற்று
நோக்கவேண்டிய விஷயமாவது **ஸூக்ஷ்மசித்திவிசேஷம்**
ஸூக்ஷ்மசித்திவிசேஷம் கார்யமாகிறது. காரணவஸ்தையில்
விசேஷணமான சித்தும், அசித்தும் ஸூக்ஷ்மமாய் இருக்கும்
இவ்விரண்டுமே கார்யாவஸ்தையில் ஸ்தூலமாகிறது. அப்
பொழுது அசித்தின் ஸ்வரூபமே மாறுகிறது. சித்தின் ஸ்வ
ரூபத்திற்கு அப்படி மாறுதலில்லை. அதன் **ஶ்ரீமத்க்ரானத்**
திற்கே ஶ்ரீமத்க்ரானத் ரூபமான மாறுதல் உண்டு. இதுவும்
விசேஷ்யமான **ஶ்ரீமத்க்ரானத்** இல்லை. காரணவஸ்தையில் அதன்
ஸ்வரூபமும் க்ரானமும் எப்படி அநந்தமாயும் ஶங்கோச
மில்லாததாயும் இருந்ததோ அப்படியே கார்யாவஸ்தையிலு
மிருக்கும். முன் **ஸூக்ஷ்மசித்திவிசேஷம்** தவிர, பிறகு
ஸூக்ஷ்மசித்திவிசேஷம் ஏற்படுகிறது. **ஶ்ரீமத்க்ரானத்**
ளின் மாறுதலால் வரும் விசேஷம் தவிர மற்றொரு விசேஷ

மும் **ब्रह्म**த்திற்குக் கார்யாவஸ்தையில் இல்லை யென்றதாயிற்று. **ब्रह्म**ம் கார்யமாகையாவது—கார்யவஸ்துக்களின் அந்தர்யாமியாய் இருக்கை. இவைகளின் கார்யாவஸ்தையைத் தவாரமாக வைத்தல்லது **ब्रह्म**த்திற்கு அதன் ஸ்வரூபத்தை யேகொண்டு கார்யத்வமில்லை. இதனால்

‘**तथाऽपि शरीर्यंशस्यापि कार्यत्वाभ्युपगमात् उक्तदोषो दुर्वारः**’

என்று ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும்

‘**यद्यपीति-एकशरीर शरीर्यंशः परिसमाप्त इति नाग्नन्न स्यादित्यर्थः**’

என்று ச்ருதப்ரகாசிகையிலும் பூர்வபக்ஷத்தில் சொன்ன ஆக்ஷேபத்திற்குப் பரிஹாரம் செய்ததாகும். விசேஷ்யாம் சமான **ब्रह्म** ஸ்வரூபத்திற்குக் கார்யத்வம் ஸாக்ஷாத் அங்கீகரிதாலன்றே அது ஒரு சரீரத்திலேயே முடிந்துவிடுமாகையால் மற்றொரு சரீரத்தில் இல்லாதொழியுமென்று ப்ரஸங்கிக்கும். அது காரணாவஸ்தையில் போலவே ஒரேவிதமாய் அநந்தமாய் இருந்துகொண்டு காரியங்களான விசேஷணவஸ்துக்களின் ஆத்மாவாகவிருந்து கார்யமெனப்படுகிறது. அப்பொழுது ஒரு சரீரத்தில் அதற்கு **परिसमाप्ति** அதாவது முடிவு ஏது? இவ்வாறு விசேஷணத்வாராதான் பல பொருளாக **ब्रह्म**ம் பரிணமிக்கிறதென்பதாலேயே இந்த சங்கைக்குப் பரிகாரம் கிடைத்துவிடுகிறதென்பதைக் கருதியே **सिद्धान्त**த்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும் ச்ருதப்ரகாசிகையிலும் தனியே இதற்குப் பரிஹாரம் செய்யவில்லை. இதற்கு மேலும் இங்கே ஒரு சங்கை உண்டு.

6

पूर्णत्वम् (பூர்ணத்வம்)

அதாவது கார்யவஸ்துவில் ஒவ்வொன்றிலும் **ब्रह्म**ம் ஆத்மாவாய் அந்தர்யாமியாய் நிற்கிறதென்று **सिद्धान्तम्**. **ब्रह्म**

ஸ்வரூபம் அநந்தம். பரிச்சேதமேயில்லாதது. எங்கும் நிறைந்தது. கார்ய வஸ்துவெல்லாம் அதைக்காட்டிலும் மிகச்சிறியது. ஒரு சிறிய கார்யவஸ்துவில் அபரிச்சின்னமான **ஶ்ஜம்** ஆத்மாவாய் நிற்கிறதென்றால் பூர்ணமாக அதாவது அதன் முழு ஸ்வரூபமும் அதில் அடங்கி இருக்க முடியாது. அதன் ஒரு ஏகதேசமே அந்தக்கார்ய வஸ்துவில் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கும். அப்படியாகில் ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் **ஶ்ஜம்** பூர்ணமாக இருக்கிறதென்ற ப்ரமாணத்திற்கும், இதுவும் **ஶ்ஜம்** அதுவும் **ஶ்ஜம்** என்ற வ்யவஹாரத்திற்கும் விரோதம் வரும். ஒரு வஸ்துவிலும் அது பூர்ணமாக விருக்காதபோது பூர்ணமென்பது சேராதன்றே. ஒரே **ஶ்ஜம்** இதிலும் பூர்ணமாயிருக்கிறது, அதிலும் பூர்ணமாயிருக்கிறது என்பது எப்படி ஸாத்த்யமாகும்? என்று.

இந்த சங்கைக்கும் ஸமாதானமிங்கே ஸுத்ரகாரர் கருத்திலுள்ளது. அதை **ஶ்ரி ப்ரஶ்வதாமானுஜன்** தீபக்ரந்தத்தில் ஸ்பஷ்டமாக ஸாதித்தார்.

‘यथा जातिवादिनो जातिरेकैवामूर्ताखण्डमुण्डादिष्वत्यन्तविलक्षणेषु अनन्तैस्वपि परिसमाप्यैव वर्तते । न तत्रैतरवस्तु बोधमिति ।’ என்று.

7 ஜாதி

‘கோ, அச்வம், கடம், படம் என்ற வஸ்துக்களில் தனித்தனியே ‘கோத்வம், அச்வத்வம், கடத்வம், படத்வம்,’ என்று நித்யமாய் நிரவயவமாய் ஜாதி ஒன்றிருக்கிறதென்று நையாயிகர் மீமாம்ஸகர் முதலானோர் சொல்வர். அவர்கள் அந்த விஷயத்தில் என்ன ஶித்தாந்தம் செய்கிறார்களோ அதுவே இங்கும் என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளம். ஜாதி

வாதத்தை அங்கீகரிக்காதவர்கள் 'ஒரு வ்யக்தியில் ஜாதி க்ஷாமாய் அதாவது பூர்ணமாயிருக்கிறதோ, அல்லது இந்த வ்யக்தியில் கொஞ்சம், அந்த வ்யக்தியில் கொஞ்சம் என்றிப் படி வ்யக்திதோறும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் இருக்கிறதோ' என்று விகல்பித்து, முதல் பக்ஷம் ஸரியன்று. ஒன்றான ஜாதி ஒரு வ்யக்தியில் பூர்ணமாகவிருந்தால் மற்ற வ்யக்தி களில் இருக்க முடியாததலின்; இரண்டாவது பக்ஷமும் ஸரி யன்று. 'ஜாதிக் கு அவயவங்களில்லாமையால், ஒரு வ்யக்தி யில் ஒரு பாகமிருக்கிறது. மற்றொரு வ்யக்தியில் இன்னு மொரு பாகமிருக்கிறதென்று கொள்வது கூடாததலின்' என்றிப்படி க் கண்டனம் செய்தார்கள்.

ஜயந்தப்பட்டன்

இதற்குப் பரிஹாரம் செய்யப்புகுந்து சுமார் ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்த ஜயந்தப்பட்டன் தனது ந்யாய மஞ்சரியில்—

यदप्युक्तं वृत्त्यनुपपत्तेरिति तत्राप्युच्यते प्रतिपिण्डं कार्त्स्न्येनैव जातिवर्तते । पिण्डान्तरे तदुपलम्भो न स्यादिनि चेत् किं कुर्मः, कमुपलभामहे । पिण्डान्तरेऽपि तदुपलम्भोऽस्त्येव कथं व भवन्तमेनं निहमहे ? एकदेशास्तु जातेन सन्त्येव यैरस्यावर्तनं ब्रमः । केदमन्यत्र चेत् सद्यो निपुणता तव दृष्टान्तं याचसे यस्त्वं प्रस्यनुमानवत् ।

என்றான். 'காட்ச்யேன வா, அவயவஸோ வா' என்ற விகல்பத்தில் இரண்டாவது பக்ஷத்தைவிட்டு முதல் பக்ஷமே அதாவது ஒவ்வொரு வ்யக்தியிலும் 'காட்ச்யேன வர்தते' என்ற பக்ஷமே ஸம்பத்தம் என்று ப்ரதிக்கொடு பண்ணி அப்படியானால் மற்ற வ்யக்திகளில் அது இல்லை என்று வருமென்ற ஆக்ஷேபத்திற்கு

என்ன செய்கிறது, யாரை நிந்திக்கிறது? மற்ற வ்யக்திகளிலும் அது தெரிகிறதே. அது தெரியும்பொழுது இல்லை என்று எப்படிச் சொல்வது? ஜாதிக் கு அவயவங்கள் இருந்தால்லவோ ஏசுதே சந்தான் ஒரு வ்யக்தியில் இருக்கிறதென்னலாம் என்றின்கே பதில் சொல்லப்படுகிறது. அவயவமில்லாமையால் இரண்டாவது பக்ஷத்தை நாம் அங்கீகரிக்கவில்லை. முதல் பக்ஷத்தில் நீ சொல்லும் தோஷம் வாராது. ப்ரத்யக்ஷமாய் மற்ற வ்யக்திகளிலும் ஜாதிக் காணப்பெறுமாதலின் என்பது பதில். மற்ற வ்யக்திகளிலும் இருக்கிறதென்று அங்கீகரித்தவர், ஒரு வ்யக்தியிலேயே காரஸ்யீன இருக்கிறதென்பதை எப்படி நிர்வஹிப்பது? காரஸ்யீன இருக்கிறதென்றால் மற்றவிடத்தில் இல்லாமல் இங்கேயிருப்பது என்றன்றோ பொருள் எனில் மற்ற வ்யக்திகளிலும் இருத்தல் ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரிவதால் அதற்கு விரோத மில்லாமல் காரஸ்யீன இருத்தல் என்பதைப் பரிஷ்கரித்துக் கொள்ள வேணுமென்று ஜயந்தப்பட்டனின் கருத்து. நிர்யாமாயும் ஒன்றாயுமுள்ள ஜாதிக் ஒவ்வொரு வ்யக்தியிலும் பரிபூர்ணமாக இருக்கிறதென்பதை மனதில் வாங்கிக்கொள்ளமாட்டாமல்பூர்வ பக்ஷி இப்படி ஒரு இருப்பு வேறொரு வஸ்து விற்கும் கண்டதுண்டோ வென்று கேட்டதாக வைத்து அதற்குப் பரிஹாஸமாகப் பதில் சொல்லுகிறான் க்ஷேமஸ்யந் இத்யாதியால். இது வாக்யம் போல் அச்சிடப்பட்டிருந்தாலும் திருத்தி ச்லோகமாகப் படிக்கவேணும்.

க்ஷேமஸ்யந் (ஃ) ஷேஹோ ! நிபுணதா நவ !

ஃஷாந்த் யாச்சே யஸ்வ் ப்ரஸ்ய(ஃ)நுமானவவ் !!

என்று. ப்ரத்யக்ஷத்தால் ஒரு வஸ்துவின் தத்துவத்தை நிச்சயிக்கும்பொழுது, மற்றொரு வஸ்து அவ்விதமாக இருந்த

லென்ன, இல்லாவிட்டாலென்ன? அனுமானத்தால் நிச்சயிக்
கும் பொழுதன்றோ டஜாஸ்த் வேண்டுவது என்று கருத்து.

பார்த்தஸாரதி மிச்சர்.

ப்ராயேண ஆயிரம் வருஷங்களுக்குமுன் இருந்த பார்த்த
ஸாரதி மிச்சர் என்ற மீமாம்ஸகரும் ஜாதி ஒவ்வொரு வ்யக்தி
யிலும் எப்படி இருக்கிறதென்பது பற்றி தனது சாஸ்த்ர
திபிகா க்ரந்தத்தில் நிரூபணம் செய்திருக்கிறார்.

यत्तु कात्स्न्येन वा अवयवशो वा वृत्तिरिति विकल्पितं, तदप्य-
युक्तम् । भेदापेक्षं हि कात्स्न्यम् । न च सामान्यस्य स्वरूपतो वा
अवयवतो वा भेदोऽस्ति । एकत्वादनवयवत्वाच्च । निरवयव-
त्वाद्देवावयवशोऽपि वृत्तिरसं भाव्यैव । तस्माद्वाक्येषु जातिव-
र्तते इत्येतावदेवान्न वक्तुं शक्यते । प्रमाणतोऽवगमात् न कात्स्न्य-
भागविभागः । प्रमाणाभावादसंभवाच्च । तथाऽवयविनोऽप्यव-
यवेषु न कात्स्न्यं संभवति । बहुत्वाभावात् । तदपेक्षत्वाच्च कृत्स्न-
त्वव्यवहारस्य अवयवशो वृत्तिरप्ययुक्तैव । किमिदानीमेकरूपैव
सामान्यस्य व्यक्तिव्यवेषु चावयविनो वृत्तिः । नेत्युच्यते
सामान्यं प्रत्येकं वर्तते । अवयवी तु व्यासज्येत्येव विशेषः
व्यक्त्यन्तरमनपेक्ष्यैव व्यक्त्यन्तरे वर्तमाना स्वानुरूपां बुद्धिं जन-
यन्ती जातिः प्रत्येकं वर्तते इत्युच्यते । न तु कात्स्न्येन वृत्तिः ।
अवयवी तु अवयवान्तरापेक्ष्यावयवान्तरे वर्तमानः स्वाकारं
बुद्धिं जनयन् व्यासज्य वर्तते इति व्यपादिश्यते । न ह्येकस्यामेव
व्यक्तौ गोलुद्धिवदेकस्मिन्नेव तन्तौ पटबुद्धिरुत्पद्यते—

என்பது அவர் க்ரந்தம். ஜாதி வ்யக்தியில் எப்படி இருக்
கிறது? முழுவதுமா (காட்ஸ்னீய வா) அல்லது ஏகதேசசக்தினாலா
என்பது கேள்வி. இரண்டு விதமுமல்ல என்பது இவருடைய
பதில். இந்த விகல்பம் பல அவயவங்களால் ஆக்கப்பட்ட

வஸ்து விஷயத்தில்தான் பொருந்தும். 'காரணீன' என்றால் எல்லா அவயவங்களாலும் என்று பொருள் ஏகதேசத்தினால் என்றால் சில அவயவங்களால் என்று. அவயவமே இல்லாத ஒரு வஸ்துவைப்பற்றி இது எல்லா அவயவங்களுடனும் இருக்கிறதா, சில அவயவங்களுடனேயா என்பது உசித மில்லை என்பது ஸ்பஷ்டம். ஆகையால் இந்த இரண்டு விதத்திற்குள் ஒருவிதமாய் அது இருக்கிறது என்ற நிர்ப்பந்தமில்லாமல் 'இருக்கிறது' என்று மாத்திரம் சொல்லவேண்டுமென்பது இவர் கருத்து.

காரணீன வ்ருத்தியென்றால் இங்கே மாத்திரம் இருப்பது என்று அர்த்தம் என்று வைத்து வேறிடத்தில் இல்லாமல் போகும் என்று பூர்வபக்ஷி சொன்னான். நாங்கள் அந்தஅர்த்தம் கொள்ளவில்லை. வேறு இடத்திலும் இருக்கிறது என்று அங்கீகரித்தே காரணீன வ்ருத்தி என்று சொல்லுகிறோம்.

இப்படி ஒரு வ்ருத்தியுண்டா என்றால் ப்ரத்யக்ஷத்தினால் உண்டு என்று ஸித்திக்கும்போது இதில் ஸந்தேஹமென்ன என்று ஐயந்தபட்டன் சொன்னான். காரணீன என்பதன் முக்யார்த்தம் ஸேஷம். அது இங்கு ஸம்பவிக்ரதாயால் காரணீன வ்ருத்தி என்றும் நாம் சொல்லுவது கூடாது. அவயவ மில்லாவிடத்தில் காரண சப்தம் ப்ரமாண க்ரந்தத்தில் காணப்பட்டால் அதற்கு கௌணர்த்தம் சொல்லி நிரவஹிக்க வேணும். ப்ரக்ருதத்தில் நாம் நிரவஹித்து ப்ரயோகிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தமில்லை என்பது பார்த்தசாரதிமிச்சரர் கருத்து. ஆனாலும் ஜாதி வ்யக்தியில் எப்படித்தானிருக்கிறது? என்பதை சூஹியில் வாங்கிக்கொள்வதற்காக அவயவியை எடுத்து அதன் வ்ருத்தியை நிரூபித்தார். அவயவி அவயவங்களில் இருக்கிறது. அதன் வ்ருத்திக்கு வ்யாஸஜ்யவ்ருத்தி

என்று பெயர். அதாவது எல்லா அவயவங்களும் சேர்ந்தே அவயவியைத் தாங்குகின்றன. அடுப்புக்காக மூன்று கற்களை வைத்து அதன்மேல் பாத்திரத்தை வைத்தால் அந்தக்கற்கள் அந்த பாத்திரத்தைத் தனித் தனியே தாங்குகிறதில்லை. மூன்றும் சேர்ந்து தாங்குகின்றன, இப்படி ஒன்றுக்கொன்று அபேக்ஷித்துத்தாங்கும் கற்களின்மேல் பாத்திரத்தின் இருப்பு, அதாவது வ்ருத்தி வ்யாஸஜ்யவ்ருத்தி எனப்படும். அவயவிக்கு அவயவங்களிலுள்ளது இவ்வித வ்யாஸஜ்யவிருத்தியே. அப்படியன்று ஜாதி வ்யக்தியிலிருப்பது. எல்லா வ்யக்திகளும் சேர்ந்து ஜாதிக்கு ஆதாரமாக இருப்பனவல்ல. பின் ஒவ்வொரு வ்யக்தியும் தனித்தனியே ஜாதிக்கு ஆதாரம். ஜாதி தனித்தனியான ஒவ்வொரு வ்யக்தியிலும் இருக்கிறது. இது ப்ரத்தயேக வ்ருத்தி எனப்படும். இவ்விடத்தில் ஒரு விஷயம்-

கடம், படம், முதலிய வஸ்துக்களில் ரூபம் என்னும் குணம் தனித்தனியே ஒவ்வொன்றிலும் இருக்கிறது. ஒவ்வொரு வஸ்துவும் தனித்தனியே தனது ரூபத்திற்கு ஆதாரம். ரூபத்திற்கு அவயவங்களில்லை. ஆகையால் அது தன் ஆதாரமான வஸ்துவில் காஃஸ்யீன இருக்கிறதா? ஏகதேசத்திலிருக்கிறதா? என்று ஒருவன் கேட்பானாகில் நிரவயமான ரூபத்தின் விஷயத்தில் இப்படி ப்ரச்னம் பண்ணுவது உபபந்ரமன்று என்று பார்த்தசாரதி மிச்சர் மதத்தை அனுஸரித்துப் பதில் சொல்லவேணும். இப்படியிருக்க இந்த ரூபம்போன்ற குணத்தை எடுத்து இதுபோலவே ஜாதி விஷயத்திலும் முடிவதும் (காஃஸ்யீன) இருக்கிறதா? ஏகதேசத்தாலிருக்கிறதா? என்ற கேள்வி கூடாதென்று சொல்லலாம். அதை விட்டு அவயவியை எடுத்து அம்மாதிரிப் பதில் சொல்லிப் பிறகு 'ஆனாலும் ஜாதி வ்யக்தியில் இருப்பது அவயவி அவ

யவங்களில் இருப்பது போன்றன்று' என்று ஒரு விசேஷக் தையும் பார்த்தசாரதியிச்சரர் கூறினார். இங்கு அவர் கருத்தாவது—ஒரு கடத்தில் அதன் ரூபம் இருக்கிறது. இன்னொரு கடத்தில் அதன் ரூபம் இருக்கிறது. ஆனால் இந்த ரூபம்தேறு. அந்த ரூபம் தேறு. தனித்தனி ரூபம் தனித்தனி கடத்திலிருக்கிறது. ஆதாரமாகிய இந்த கடமும், அந்தகடமும் எப்படியேறு பட்டதோ அப்படியே ஆதேயமான இந்த ரூபமும், அந்த ரூபமும் தேறுபட்டது. ஆகையால் ரூபம் முதலிய குணங்களை எடுத்துக்காட்டுவது பொருந்தாது. இந்த வ்யக்தியில் இருக்கும் ஜாதியும், மற்றொரு வ்யக்தியில் இருக்கும் ஜாதியும் ஒன்றே யன்றே? உலகத்திலுள்ள வ்யக்திகளில்லல்லாம் இருக்கும் ஜாதி ஒன்றே. இதன் வ்ருத்தி எவ்விதமானது? என்பதை நிரூபிக்கவேண்டிய ஸமயத்தில் ரூபத்தைத் த்ருஷ்டாந்தமாக எடுப்பது, ரூபம் எப்படித் தனித்தனியாக ஒவ்வொரு வ்யக்தியிலும் இருக்கிறதோ அப்படியே ஜாதியும் இருக்கிறதென்றும், இப்படியாகில் ரூபம் போலவே ஒவ்வொரு வ்யக்தியிலும் ஜாதியும் வெவ்வேறாக வேண்டாமோ என்றும் பல விபரீத சங்கைகள் உதிக்க வேறுவாகுமாகையால் அதை உபேக்ஷித்து அவயவியை எடுத்தார். அவயவி ஒன்றே. அது எல்லா அவயவங்களிலும் பரவி இருக்கின்றது. ஒரு நூலை மாத்திரம் கணிசித்து இது வஸ்திரம் எனில் சேராது. மற்ற நூல்களைவிட்டு அந்த நூல் மாத்திரம் வஸ்திரத்திற்கு ஆதாரமன்று. ஆகையால் ஒரு நூல் வஸ்திரம் ஆகாது. அவயவிபோல் ஜாதி ஒன்றே. உலகத்திலுள்ள எல்லா வ்யக்திகளிலும் ஜாதி இருக்கின்றது. ஆனால் அவயவ அவயவங்களிலிருப்பதுபோல் விரவியிராமல் ஒவ்வொரு வ்யக்தியிலும் தனித்தனியே இருக்கிறது. கோத்வமுள்ள ஒவ்வொரு வ்யக்தியும் 'கோ' எனப்படும். 'सर्वसर्वगता वा स्यात् व्यक्ति सर्वगतापि वा' என்று விகல்பித்து பெளத்தர்கள்

ஜாதியை தூஷித்தார்கள். இதற்குப்பதில் சொல்லப்படுக்த நையாயிக மீமாம்ஸகர்களுக்குள் பெரும்பான்மையோர் சர்வ்வீரீகா என்ற பக்ஷங்கொண்டார்கள். சிலர் வ்யாக்தி-சர்வ்வீரீகா என்ற பக்ஷமும் சேருமென்றனர். எல்லோரும் அவ யவி மாதிரியே ஜாதி வ்யக்திகளில் ஒன்றாக இருக்கிறதென் பதை இசைந்தார்கள். இல்லாவிடில் ரூபம்போல் ஒவ்வொரு வ்யக்தியிலும் ஜாதி வேறுபட்டதாகும், ஆனால் இது ப்ரத் யேக வ்ருத்தி அவயவீபோல் வ்யாஸ்ய வ்ருத்தியன்று.

சாலிகநாதன்.

இப்படிப் பார்த்தசாரதிமீசர்ரர் ப்ரத்தீயேக வ்ருத்தி என்று சொல்வதையே கௌணமாக க்ஷ்ண வ்ருத்தி யென்று ஜயந்த பட்டர் கருதினார் என்பது உசிதம். இதைப்பார்த்தசாரதி மீசர்ருக்கும் ப்ராசீனராய் வ்ஸ்வாஸ்யகாரரால் கடாஷிக்க பெற்ற 'ப்ரகரண பஞ்சிகா' என்றும் க்ரந்தத்தைச் செய்த வருமான சாலிகநாத ரென்பவர்

वृत्तिविकल्पे तु क्लृप्तसमिरेवाङ्गीकरणीया । न चाप्यत्रावृत्ति-
दोषः प्रत्यक्षावगमाद्भूतेः प्रत्यभिज्ञायाः स्थापितत्वात् पृथग्गृहणं
तु जातेरसिद्धमेव । व्यक्त्यन्तरे हि जातिप्रतीयमाना प्राच्यपिण्ड-
परिहारेण प्रकाशते । उदीच्यपरिहारस्तु प्राक्तनसमधिगमसमये
सिद्ध एवेति ।

என்று கூறினவிடத்தில் வ்ளங்கக் காணலாம். இதன் தாத் பர்யமாவது— வ்ருத்தி விசல்பம் செய்தவிடத்தில் க்ருத்ஸ்ர ஸமாப்தியே அதாவது ஜாதி முழுதுமே வ்யக்தியில் இருக் கிறதென்பதே அங்கீகரிக்கத்தகும். வேறு வ்யக்தியில் அது இல்லாமற்போகும் என்ற தோஷமில்லை. ப்ரத்தீயேகமாவே

அது இருப்பதை அறிகிறோமாதலின் (அது வேறு ஜாதியாக இருக்கக்கூடுமென்றில் கூடாது) அந்த ஜாதியே இது என்று (ஸாத்கப்ரமாணம்) முன்பே ஸாத்க்கப்பட்டதாதலின், இந்த ஜாதி அங்கிருப்பதைக்காட்டிலும் வேறானது என்ற (பாதகப்ரமாணமான தோற்றம்) இல்லவேயில்லை. (இனி) ஒரே ஜாதி இந்த வ்யக்தியிலுமிருக்கிறது மற்ற வ்யக்திகளிலுமிருக்கிற தென்றால் ஒவ்வொரு வ்யக்தியிலும் **கூர்ணமாப்தி** என்றதற்கு அர்த்தம் என்ன எனில் கூறுகிறோம்.- மற்றொரு வ்யக்தியில் ஜாதி தோன்றும்பொழுது முன் பார்த்த வ்யக்தியின் தோற்ற மின்றியே தோன்றுகிறது, பின்னால் பார்த்த வ்யக்தியை விட்டுத் தோன்றுவது முன்பார்த்த வ்யக்தியில் தோன்றும் பொழுது வித்தமே என்பது. இதனால் ஒரு வ்யக்தியில் ஜாதி **கூர்ணமாப்தி** (அதாவது முழுதுமிருக்கிறது) என்றால் மற்ற வ்யக்திகளின் அபேகையில்லாமல் இந்த வ்யக்தியில் இருப்ப தாகத் தோன்றுவது என்று அர்த்தம் என்றதாயிற்று. மற்ற வ்யக்திகளின் உதவியைத்தேடாது இந்த வ்யக்தியில் இருத் தல் எனவும் கூடும்.

இதுவே பரிஸமாப்தி என்பதும் இவ்வித பரிஸமாப்தி யைக்கருதியே ஜாதியை த்ருஷ்டாந்தமாகக் கிப்ரமஹமும் அப் படி ஒவ்வொரு வஸ்துவிலுமிருக்கலாமாயை யால் கேள்வி க்கு அவகாசமொன்றுமில்லை என்று தீபத்தில் ஸாதிக்ந்தத ஒரு கார்ய வஸ்துவில் ப்ரம்ஹம் சரீரியாய் அந்நர்யாமியாய் இருப்பதற்கு மற்றொரு கார்ய வஸ்துவின் அபேகையில்லை ஒரு கார்யவஸ்துவைக் குறித்து இதைத் தனது சரீரமாய் உடையது ப்ரம்ஹம் என்று அனுஸந்திக்கும் போது மற்ற கார்ய வஸ்துவின் தோற்றமில்லை. இப்படி யிருப்பதே ப்ரம் ஹத்திற்கு ஒருகார்யவஸ்துவில் பரிஸமாப்தி. இதுவே ப்ரம்ஹ

ஸ்வரூபத்தைப் பற்ற ஸூர்ணதையும் 'அவையவைதோறும் அவ்வோர் பகார்த்தங்கள் தோறும் அவற்றிலே வ்யாபிக்கு மிடத்தில், பல தூணுக்காக ஒரு உத்திரம் கிடந்தாற்போலே யன்றிக்கே ஜாதி வ்யக்கிதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்கு மாப்போலே எல்லாவற்றிலும் தனித்தனியே குறைவற வ்யா பித்து நிற்கும்' என்று 'திடவிசுமபின்' வ்யாக்யானாவஸரத் தில் சுட்டில் ஸாதித்திருப்பதை இங்கே அனுஸந்திப்பது. பரி ஸமாப்ய என்பதற்கு தனித்தனியே குறைவற என்பது விவ ரணம். இது ஸ்தான ஸாமயத்தால் கொள்ளவேணும். இதுவே

‘तिरंशे प्रतिपदायै पूर्णवर्तिन्यपि स्वरूपे अंशवद्व्यवहारः
एकसिन्नेव वस्तुनि स्वरूपस्य पूर्णवृत्तितया अन्यत्र वृत्त्ययोग्यत्व-
शङ्का व्युदासार्थः’

என்று ஸ்ரீவேதார்த்த ஸங்க்ரஹ விவரணத்தில் ஸாதித்ததற் கும் திருவுள்ளம். 'பரிபூர்ண ஏவேச்வர:' என்ற ந்யாயஸித் தாஞ்சன ஸ்ரீஸூத்ரத்திக்கு

‘पर्याप्य वर्तत इत्यर्थः न द्वित्वादिष्व व्यसज्येति भावः’

என்று ஸ்ரீரங்கராமாநுஜ ஸ்வாமி விவரணமிட்டிருப்பதை வணிக்கவேணும்

8

ज्ञानसप्तशिकरणसारः ।

(க்ருத்ஸ்ந ப்ரஸக்த்யதிகரணஸார:)

இப்படி நிரவயவமான ப்ரம்ஹத்திற்குப் பல வஸ்துக்க ளாகப் பரிணாமம் ச்ருதி சொன்னபடியால் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், விசேஷணமான ப்ரக்ருதிக்கே ஸாக்ஷாத்

பரிணாமமும், அதன் துவாராவாகீவ ப்ரம்ஹத்திற்குப் பரிணாமமும்கொள்ளப் படுவதால் ப்ரம்ஹஸ்வரூபம் நிவ்யவமென்பதற்கு விரோதமில்லை யென்றுப சித்தம அசித்தமாகிய இரண்டு சக்திகளும் அவற்றைத் தனது ஸங்கல பப்படி நியமிக்கத்தக்க ஸாமர்த்தியமும் ஆகிய ஸ்ரீவலிக்ஷண சக்தி விசேஷங்கள் ப்ரம்ஹத்திற்கு உண்டென்றும், ப்ரம்ஹஸ்வரூபமும் கார்யவகையில் சேர்ந்திருந்தாலும் ஸத்வாரமாகவே யன்றி ஸாக்ஷாத் கார்யத்வமில்லாமையால் கார்யத்வப்ரயுக்ததோஷ எங்கைகள் இடம்பெறா வென்றும் அகண்டமான ஒரே ப்ரம்ஹம் எல்லாக் கார்ய வஸ்துக்களிலுமிருந்தால் ஒரு வஸ்துவிலும் பூர்ணமாக இராதே எனில் ஒவ்வொரு வ்யக்தியிலும் ஜாதி பூர்ணமாக விருப்பதுபோலவே அதுவும் இருக்குமென்றும் இவ்வித வைலக்ஷண்யங்கள் உள்ள சேதநம் ஒன்று நாம் காணாதிருக்க, இவைகள் ஒரு சேதநவஸ்துவிற்கு உண்டென்று சப்தப்ரமாணம் போதிக்கவல்லதோ வெனில் இச்சேதநவஸ்துவும் சப்தப்ரமாணத்தாலேயே ஸித்திக்கும் பொழுது இவ்வைலக்ஷண்யங்கள் உள்ளதாகவே ஸித்திக்கக் குறையில்லை என்றும் க்ரௌன்சக்ய விகரணத்தின் ஸாராம்சம் நிஷ்க்ருஷ்டமாயிற்று.

9

சிவாராஜம் ।

இங்கு ப்ரம்ஹம் ப்ரதி வஸ்து பூர்ணம் அதாவது—
 'परिभ्रमाय वसते' என்று வ்யவஹரிக்கும்பொழுது 'परिभ्रमाय'
 என்பதற்கு ஏதாடி வஸ்துக்களில் ஒவ்வொன்றிலும் ரூபம்
 முதலிய குணம் தனித்தனியே அடங்கியிருப்பது போலவே
 ப்ரம்ஹமும் ஒவ்வொரு கார்யத்திலும் அடங்கி விடுகிறது
 என்று சிவரீ எண்ணினார்கள். அதனால் தத்வஸ்திதியை

ப்ரதிபாதிக்கக் கருதி ஸ்ரீதேசிகன் 'வ்யாப்தனுக்கு ப்ரதி வஸ்து பூர்ணத்வமாவது ஒரொரு உபாத்யவச் [उपाद्य वस्तु] சிந்நப்ரதேசமே ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்கவல்லசக்தியுடைத் தாயிருக்கை, அல்லது வஸ்து தோறும் ஸ்வரூப ஸமாப்தி யன்று. இது கொள்ளில் பஹிர் வ்யாப்திக்கு விருத்தமாம். இத்தகை अघटिः=अटनःशक्तियाலே நிர்வஹிக்கில் விருத்தஸமுச் சயங்கொள்ளும் பரமதங்களிற்படியாம், என்று ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஸாதித்தார். வ்யாப்தன் விபு எங்கும்பிறை ந்தவன்) அநந்தம் என்கையாலே இதுஸித்தம். 'नेनं पूर्णम्' என்கையாலே பூர்ணத்வமும் கொள்ளவேணும். இரண்டும் ச்ருதிவாக்ய ஸித்தமாகையாலே ஒன்றுக்கொன்று விருத்த மாகாதே கொள்ளவேண்டும் விபுத்வம் அல்லது வ்யாப்தி என்பது என்றும் நிறைந்திருக்கை என்று சொல்லப்பட்டது அதாவது இது இல்லையென்னும்படியான ஓரிடமுமற்றிருக்கை இதையே 'अज्ञानं विज्ञानं तदसर्वं व्याप्य' என்று ச்ருதி ஓதிற்று. இப்படி விபுவான ப்ரம்ஹத்திற்கு ஒவ்வொருவஸ்து விஷயத்தி லும், அந்தர் வ்யாப்தியும், பஹிர் வ்யாப்தியும், ச்ருதி ஸித்த மாகையால் இதில் ஒன்றிற்கு பாதம் வருப்படி, மற்றொரு குணம் ப்ரம்ஹ ஸ்வரூபத்திற்குக்கொள்வது ந்யாய்யமன்று. இதையெல்லாம் ஸ்ரீதேசிகன் கீழ் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்தியால் விசதமாக ஸாதித்திருக்கிறார்.

"அயநமென்று வாஸஸ்தானமாய் அப்பொழுது பஹுவ் ரீஹிஸமாஸத்தாலே அந்தர்வ்யாப்தியும், தத்புருஷனாலே பஹிர்வ்யாப்தியும் தோற்றுகிறதென்றமநுஸந்திப்பார்கள். இவையிரண்டும் ச்ருதி ஸித்தம். அந்தர்வ்யாப்தியாவது இவையுள்ளவிடத்தில் தன்னையிலையென்ன வொண்ணாத படி கலந்து நிற்கை. பஹிர் வ்யாப்தியாவது இவையில்லாத

இடத்திலுமெங்கும் தானுளகை. விபுக்களான காலா திகளுக்கு பஹிர்வ்யாப்தி சொல்லவேண்டா. 'நாராயணமணியீ-
 சமசேஷாமணியசாம்' என்றது அந்தர்வ்யாப்திக்க நு குணமாய்
 நிற்கிற ப்ரதிகாதாநர்ஹத்வமல்லது அணுபரிமாணக்வ
 மன்று. 'இது சொல்லுமிடமுபாத்யவச்சேதத்தாலே யென்று
 ஸுத்ரபாஷ்யாதிஸித்தம்' என்று, விபுவாயிருக்கும் ச்வரணே
 தனது சக்சிவிசேஷக்தாலே அணுவாயுமிருக்கிறுனென்னக்
 கூடாதோ வென்று சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக ஸுத்ரபாஷ்
 யாதிகளில் ஸாதித்த வர்த்தத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் இது
 சொல்லுமிடமியாதியால். லோகத்தில் அணுத்வமும் விபுத்வ
 மும் விருத்த தர்மங்கள். ஒன்றிருக்குமிடத்தில் மற்றொன்றி
 ராது. இது நிச்சிதமான விஷயம், இதை பாதித்து ஒரு ச்ருதி
 வாக்யமும் ப்ரவ்ருத்திக்கமாட்டாது.

'शास्त्रं शब्दविज्ञानादसन्निकृष्टं विज्ञानम्'

என்ற மீமாம்ஸா பாஷ்யத்திலுள்ள சாஸ்த்ர லக்ஷணத்தில்
 'असन्निकृष्टे' என்ற பதத்திற்கு ப்ரயோஜனம்:

असन्निकृष्टवाचा च द्वयमत्र जिहासितम् । तादृश्येण परिच्छि-
 त्तिस्तिद्विपर्ययतोऽपि वा ।

என்ற வார்த்திக ச்லோகத்தால் சொல்லப்பட்டது. இது
 ச்ருதப்ரகாசியில் உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது இவ்
 விதமானதென்றே, இது இவ்விதமன்றென்றே நிச்சயிக்கப்
 பட்ட விஷயங்கள் தவிர மற்ற விஷயங்களில்தான் வேதம்
 ப்ரமாணமென்று இதன் கருத்து. இது நம் ஸித்தாந்தத்தில்
 அங்கீகரிக்கப்பட்டதே, ஆகவே 'அணுத்வம் விபுத்வ
 ஸமாநாதிகரணமன்று' என்ற நிச்சயத்தைப் பாதித்து இவ்
 விரண்டு தர்மங்களும் ஈச்வரனிடத்திலுள்ளன வென்று
 போதிப்பதில் சாஸ்த்ரத்திற்குத் தாத்பர்யம் கொள்ள

வியலாது. ஆகையால் அணுத்வத்தை ஒளபாதிகமாகவே உபபாதிக்கவேணுமென்று ஸுத்ரகாராதி தாத்பர்யமென்று கருத்து. இதுபோலவே பூர்ணத்வத்தையும் உபபாதிக்க வேணும். ஆகையால் வ்யாப்தனுக்கு என்று தொடங்கி சக்தியாலே பூர்ணதையை ப்ரதிபாதித்து ஸ்வரூபம் ப்ரதி வஸ்து அடங்கியிருத்தலே பூர்ணதை என்றால் அந்தர் வ்யா ப்தி மாத்திரம் லித்திக்குமேயன்றி ச்ருதியிலே சொன்ன பஹிர்வ்யாப்தி லித்தியாதென்று விரோதத்தையும் காண் பித்தார். ஸ்வரூபம் ஒரு வஸ்துவிடங்கிவிட்டால் அந்த வஸ்துவிற்கு வெளியில் அந்த ஸ்வரூபம் இருக்கமுடியாது. இருக்குமானால் அந்த வஸ்துவில் அடங்கிநிற்கிறது. அதா வது 'பரிஸமாப்தம்' என்பது சேராது. 'வெளியிலிராமல் அதிலேயே அடங்குகிறது. வெளியிலுமிருக்கிறது' என்பது விருத்தமென்று லோகத்தில் நிச்சயிக்கப்பட்ட விஷயம். இதற்கு மாறாக ச்ருதி ஒன்றும் சொல்லமாட்டாது. ஆகையால் ஸ்வரூபத்தையிட்டுப் பூர்ணதையைச் சொல்ல இயலாது. குணத்தையிட்டுச் சொல்லவேணும். ப்ரமாணங்களுடைய வும் ததநுபாஹிக ந்யாயங்களுடையவும் ப்ரவ்ருத்தி ப்ரகாரங் களை நிருபியாமல் ஒரு நிஷ்கர்ஷம் செய்தால் இது நாமாகச் செய்ததாகி பாஹ்யமத துல்யமாம் என்று திருவுள்ளம். 'எந்ந சமஸ்தகுணவிशिष्टत्वं' என்று ந்யாய லித்தாஞ்சனத்திலும் இது க்ரூபிதம்.

कथं तर्हि भवत्पक्षे शरीरभूतेषु चिद्विद्वस्तुषु परमात्मनः पूर्ण-
त्वम् । अणुमात्रेऽपि वस्तुनि स्थितस्य निरवधिकवाङ्गुण्य-
विशिष्टतया प्रतिपत्तियोग्यत्वमिति ब्रूमः । तच्च शास्त्रबलाद्-
भ्युपेतम् ।

என்ற ச்ருத்ப்ரகாசிகையையும் இங்கே அநுஸந்திக்கவேணும்.

‘பூர்ணம்’ என்கையாலே எல்லாகுணங்களும் புஷ்கலங்கள் என்று ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில் ஸாதித்தவிடத்திலும் இதே அபிப்ராயம். ஸ்வரூபம் அநந்தமாதலால் அதற்கு அர்ச்சாவ தாரத்தில் **परिசमाप्तिरूपமான** பூர்ணத்வம் சொல்லமுடியாது குணத்தினால் பூர்ணத்வம் கொண்டபொழுது ஒரு விரோதமு மில்லாததோடு எல்லாமுபந்நமுமாகிறது என்றபடி.

‘அநந்தனாகையாவது - நித்யனாய் சேதநாசேதநங்களுக்கு வ்யாபகனாய் அந்தர்யாமியாயிருக்கை’ என்று தத்வத்ரயத் திலும் **एतद्विवरणமாக** தத்வ்யாக்யானத்திலும் ஸாதித்திருப் பதும் இப்படியே உபந்நம். வ்யாபகமான ஸ்வரூபத்திற்கே அந்தர்யாமித்வம் ப்ரகிபாகிதமாயிற்று. ‘அந்தர்யாமித்வம் இரண்டுபடிப்பட்டிருக்கும்’ என்று அர்த்த பஞ்சகத்திலும் மற்றவிடத்திலும் திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தோடு மற்றொரு விதமான அந்தர்யாமித்வம் உண்டெனப்பட்டது. ப்ரதி வஸ்து ரூபாதிகள்போல் ‘ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் பரிஸமாப்தம்’ என்றால் மூன்றாவது விதமான ஒரு அந்தர்யாமித்வம் ப்ரஸங் கிக்கும். அப்பொழுது இரண்டுபடி என்றது விரோதிக்கும்.

ஸ்வரூப விஷயமாகவே பூர்ணத்வம் உபபாதிக்கவேணு மானால் முன் நிரூபித்தபடி மற்றொரு வஸ்துவின் அபேகையி ல்லாமலே ஒரு வஸ்துவிற்கு அந்தர்யாமியா யிருக்கையே அது என்று கொள்ளவேண்டும். ஆக இந்த விஷயத்தில் பூர்வாசார்யர்கள் எல்லோரும் ஏககண்டர் என்பது ஸ்பஷ்டம்.

10

நாயனூராச்சான்பிள்ளை

நாயனூராச்சான்பிள்ளையின் ‘சது ச்லோகி’ வ்யாக்யா னத்தில் கண்டனம்போல் சில வார்த்தைகள் காணப்படு

கின்றன. அதில் பூர்வபக்ஷம் ஒன்றை உபபாதிக்கும் பொழுது—

° விபுவான ஈச்வரனுக்கு உபாத்யவச்சேதமாத்திர த்தாலேயிறே அணுத்வவிபுத்வங்கள் (அணுத்வத்தை வசனங்கள்) சொல்லுகின்றன. ஸ்வரூபத: அணுத்வம் சொல்லவொண்ணாதிறே. அகடிதகடநா சக்தியாலே அணுத்வ, மஹத்வரூப விருத்தஸமுச்சயம் கூடுமென்னில் அப்போது ஸர்வாத்வைத பேதாபேத பக்ஷங்களுயங்கீகார்யங்களாமிறே. ஆகையாலே ப்ரதி வஸ்து பூர்ணத்வமாவது ஓரொரு உபாத்யவச்சிந்ந ப்ரதேசமே ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்கவல்ல சக்தியை யுடைத்தாயிருக்கை. இங்ஙனமன்றிக்கே அந்தர்வ்யாப்தியை ஸ்வரூப ஸமவ்யாப்தி—(ஸமாப்தி) என்றங்கீகரிக்கும்போது பஹீர்வ்யாப்தி சேராது. கிஞ்ச, நிரவயவமான ஆத்மாவுக்கு ஷட்பாவ(ச)ராஹித்யத்தாலே உள்ளென்றும், புறம்பென்றும், ஒரு வ்யவஹாரம் கூடாமையாலே, அந்தர்வ்யாப்தியே அ[ந]ங்கீகார்யம்' என்று ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ப்ரத்யபிக்கை வரும்படி ப்ரதிபாதித்துப் பிறகு ஸீத்தாந்தத்தில்—

1. வ்யாப்ய வ்யாபகங்களான ஜீவேச்வர ஸ்வரூபங்கள் க்ரானமயங்களாகையாலே தேஜோத்ரவ்யங்களாய் அதி ஸ்வச்சங்களாய்க்கொண்டு, ப்ரதிகாதா பாவத்தாலே அந்யோந்யமந்த:ப்ரவேசிக்கை உபபந்நமிறே.

2. ஆனபின்பு நியந்தாவான ஸ்வரூபம் நியாம்ய ஸ்வரூபத்துக்குள்ளே அந்தராத்தமதயா ப்ரவேசிக்கை மிகவும் உபபந்நமாகையாலே ஜாதிவ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாப்போலே 'परास्यशक्तिर्विचिचैव श्रूयते'

என்று ச்ருதிப்ரஸித்தமான அகடிதகடநா சக்தியாலே வ்யாவ்ருத்த வஸ்துக்கள்தோறும் ஸ்வரூபேண பரிஸமாப்ய வர்த்திக்கக் குறையில்லையிறே.

3. இப்படி ச்ருதி ப்ரஸித்தமாய் யுக்தி யுக்தமுமான அந்தர்வ்யாப்தி பஹிர்வ்யாப்திக்கு விரோ(ருத்)தமாகா மையாலும் விருத்தஸமுச்சய பக்ஷங்களில் விருத்த ஸமுச்சயசிபந்தனமாக ஈச்வரனுடைய அகடிதகடநா சக்தியைக் கொள்ளாமையாலே பரபக்ஷத்தின்படி யாகாயால் அது தத்ப்ரதிபந்தி யல்லாமையாலும் அகடிதகடநா சக்தியாலே அணுக்கள்தோறும் பரிஸமாப்யவர்த்திக்கிறுப்போலே.

என்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. இதில் முதல் அம்சம்:

அந்தர்வ்யாப்தியாவது இவையுள்ளவிடத்தில் தன்னையில்லை யென்ன வெண்ணுதபடி கலந்து நிற்கை.

என்று ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலும்

ஸர்வத்திலும் சிறியனான ஜீவாத்மாவுக்கு உள்ளென்று ஒரு ப்ரதேசமில்லை, விபுக்களான காலாதிகளுக்கு புறம் பென்றொரு ப்ரதேசமில்லை. இப்படியிருக்க ஈச்வரன் எல்லாவஸ்துக்களையும் உள்ளும் புறமும் வ்யாபித்து நிற்கிறுனென்கை கூடுமாவென்றில் இப்படிச் சொல்லுகிற வாக்யங்களுக்கு ஸர்வ த்ரவ்யங்களிலும் ஈச்வரனில்லாத ப்ரதேசமில்லை யென்கையிலே தாத்பர்யமாகையாலே இங்கு ஒரு விரோதமுமில்லை.

என்று விரோத பரிஹாரத்திலும்,

ஸர்வ வ்யாப்தி சொன்னவிடத்தில் அந்தர் வ்யாப்தியாவது—நிரவயவங்களோடு ஸாவயவங்களோடு வாசியற அவனுள்ளவிடத்தில் இவனில்லை என்னுதபடி ப்ரதிகாத மற்று நீங்காதே நிற்கை.

என்று பரமதபங்கத்திலும் ஸ்ரீதேசிகன் ஸாதித்ததோடு ஸமானம். ப்ரதிகாதியான கடம் இருக்குமிடத்தில் படம் இருக்கமாட்டாது. இப்படியன்றி அனுவான ஜீவனிருக்கு மிடத்திலும் விபுவான ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் வ்யாபித்திருக்கும். இதுவே அந்தர்வ்யாப்தி என்று உபய ஸம்மதம்.

இரண்டாவது அம்சம் ஸ்ரீந்யாயஸித்தாஞ்சனத்தில்

बहुसम्बन्धादेव तत्सम्बन्धावच्छेदेनाश्रितं स्यादिति चेन्न । बहु-
गुणव्यक्तिप्रतियोग्यादिविशिष्टेषु द्रव्यजातिनिषेधादिषु तैस्सैस्सद-
नभ्युपगमात्

என்று ஈச்வர பரிச்சேதத்திலும்

यद्वा यन्निरवयवं तन्नैयायिकाद्यभिमतजातिवत् सर्वत्र संयोगिनि
सम्पूर्णं वर्तताम् । तदेतत् सूत्रकारैरेवाशङ्क्य परिहृतम् । कृत्स्न-
प्रसाकनिरवयववशब्दकोपो वेत्यादिना । तत्र च दीपः ।
एतेन प्रधानपरमाणुवासनासंविद्ब्रह्मप्रभृतीनां यथा भागपरिणा-
मावरणानावरणानेकविषययोगादिरूपपद्यत इत्युपरम्यते ।

என்று அத்ரவ்ய பரிச்சேதத்திலும் நிருபிதமாயிற்று. 'ஜாதி போலே பரிஸமாப்தமென்கையாலே ப்ரதித்ரவ்யம் த்ரவ்யாந் தர நிரபேக்ஷ வ்ருத்தியே ஸம்பூர்ண வ்ருத்தி யென்றும், பரிஸமாப்ய வ்ருத்தி யென்றும், இவ்விடங்களிலெல்லாம் கருதப்பட்டதென்பது ஸ்பஷ்டம். இவ்வித ஸ்வரூப ஸமாப்தி யன்று, 'வஸ்துதோறும் ஸ்வரூப ஸமாப்தியன்று. இது கொள்ளில் பஹிர்வ்யாப்திக்கு விருத்தமாம்' என்று ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் நிஷேதிக்கப்பட்டது. பின் ப்ருமம் ஸ்வரூபம் முழுதுமே கார்யவஸ்துவில் ஒவ்வொன்றிலும் அடங்கி நிற்கும் என்றிவ்விதமான ஸ்வரூப ஸமாப்தி நிஷே திக்கப்பட்டது. இது ந்யாயஸித்தாஞ்சனத்தில் 'अद्वैव वर्तमानत्वं' என்றெடுத்து நிஷேதிக்கப்பட்டது.

இதில் ப்ரதி வஸ்து பூர்ணத்வம் ஜ்ஞாந சக்த்யாதி ஸங்
கோசாபாவத்தாலே கண்டுகொள்வது. ஈச்வரனுடைய
ஸர்வ ஸ்வரூபமும் அல்ப பரிமாணமான ஏகத்திலே அட
ங்குமென்னும் பக்ஷத்தில் பஹிர்வ்யாப்தி சொல்லவொண்
ணது. அணுதவ விபுத்வாதிகளை அகடிதகடநா சக்தி
யாலே ஒரு காலேயாதல், க்ரமத்தாலேயாதல் கொண்
டால் பேதாபேதபக்ஷங்களைக் கழிக்க விரகில்லை

என்ற பரமதபங்க ஸ்ரீஸூக்தியால் ஸ்பஷ்டம். ஈச்வரனு
டைய ஸர்வ ஸ்வரூபமும் ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் அடங்கி
நிற்கிறதென்று நம் ஸம்பரதாயங்களில் ப்ராசீன ஆசார்யர்
ஒருவருக்கும் அபிமதமன்று. ஆபாத த்ருஷ்டியாய் ஒருவரும்
இப்படி ப்ரமிக்கவேண்டாமென்பதற்காகவே ஸ்ரீதேசிகள்
இதை இப்படிப் பலவிடங்களிலும் நிரூபித்தது ஜீவாத்மா
தனதுபோகாயதனமான ஒருசரீரத்தில் வர்த்திக்கிறான். சரீரம்
மிகச் சிறியதாயினும் அதில் ஸுகமாகவே இருந்து அவன்
போகங்களைப் புஜிக்கிறான். யானைசரீரத்தில் இருப்பதால்
கொஞ்சம் ஸௌகர்யத்தோடு இருக்கிறான் என்பதும் தம்ச
மசகாதி சரீரங்களில் க்லேசத்தோடு வர்த்திக்கிறான்
என்பதுமில்லை.

ஜீவாத்மா விபு என்று நையாயிகாதிகள் சொல்வர்.
அதேபோல விபுவான ஸர்வேச்வரனும் அணுவிலும் ஒரு
வித ஸங்கோசமில்லாது வர்த்திக்கிறான் என்பதில் விரோத
மொன்றுமில்லை. 'பரந்ததண் பரவையுள் நீர் தொறும்
பரந்துளன்'

மூன்றாவதில் 'இப்படி ச்ருதி ப்ரஸித்தமாய் யுக்தி
யுக்தமுமான அந்தர்வ்யாப்தி பஹிர்வ்யாப்திக்கு விருத்த
மாகாமையாலும்' என்றதால் விருத்தமான ஸ்வரூபஸமாப்தி

யில் பர்யவளிக்கும் அந்தர்வ்யாப்தியை யங்கீகரியாது அவிருத்தமான அந்தர்வ்யாப்தியே அங்கீகரிக்கப்படுகிறதென்ற தாயிற்று. ஆகையால் ஸ்ரீதேசிகன் அநுபபந்நமென்று ஸாதித்த ப்ரகாரத்தை த்யஜித்து உபபந்நமென்று பரிக்ரஹித்த ப்ரகாரமே நமக்குமபிமதமென்றூரிவர். இதற்குமேல் 'விருத்தஸமுச்சய பக்ஷங்களில்' என்றாரம்பித்துச் சொன்னது பாஹ்யமதங்களைக் காட்டிலும் விசேஷங்காட்டிற்று. 'வேதாந்திகளாகவேயிருந்து விருத்தஸமுச்சயங் கொள்ளும் பாஸ்கராதி மதங்களில்போல பேதாபேதங்கொண்டு அதற்கு நிபந்தனமாக ஈச்வர சக்தியை ஆச்ரயித்து பேதாபேத ஸித்தாந்தமே ஏன் இநக்கக்கூடாது. ஈச்வரன் ஸர்வசக்தனாகையால் பேதமிருக்கும்போதே அபின்னனாகவுமாகிறான். ஸ்வரூப பரிணாம முண்டானாலும் நிர்விகாரனாகவே யிருக்கிறான். அப்படியே அகிலஹைய ப்ரத்யனீகனாகவுமிருக்கிறான்' என்றிப்படி நம்மைப்பார்த்து ஒரு சோத்யம் செய்தால் 'விருத்தஸமுச்சயம் எவ்விதத்திலும் நாம் கொள்வதில்லை' என்பதை விட்டு இதற்குப் பரிஹாரம் தூர்வசம். இதனாலேயே பரமதபங்கத்தில் பேதாபேத பக்ஷங்களைக் கழிக்க விரகில்லை' என்று ஸாதித்தது. ஆகையால் 'விருத்தமாகாமையாலும்' என்று முதலில் சொன்ன அவிரோதாம்சத்திலேயே க்ரந்தகாரருக்கு நோக்கு இப்படி விபுவாயிருக்குமாகில் 'அணோரணியான்' இத்த்யாதிகளிலே இவனை அணீ யாந் என்று சொல்லாநின்றதே. இஃதெங்ஙனே என்னில் அர்ப்பகௌகஸ்த்வ ந்யாயத்தாலே அணுக்களிலே வர்த்திக்கையாலேயாதல் அன்றிக்கே ஸ்வச்சதையாலே யாகக்கடவது. அர்ப்ப கௌகஸ்த்வ ந்யாயமாவது சிறியத்தை யிருப்பிடமாக உடைத்தானதை சிறியதென்று சொல்லக்கடவதென்கை ; என்று இவர் தத்வ ஸங்கரஹத்தில் ப்ரதிபாதித்ததையும் இங்கே அனுஸந்திப்பது.

இப்படி நாயனூராச்சான் பிள்ளை வித்தாந்தத்தில் சொன்ன மூன்றம்சங்களும் ஸ்ரீதேசிகன் திருவுள்ளத்திற்கு அநுகூணமானவையே. பூர்வபஷுத்தில் ஈச்வர ஸ்வரூபத்திற்கு அனுத்வமௌபாதிகமென்றதுவும் குணங்களையிட்டுப் பூர்ணத்வம் சொல்லவேணுமென்றதுவும் அணுவுக்கு அவயவங்களில்லாமையாலே உள் என்பதொன்றில்லையென்றதுவும் ப்ரதீஷேதமில்லாமையாலும் அவைகளுக்கே ஶீரோதமில்லாமலே வித்தாந்தத்தை உபபாதிக்கையாலும் வித்தாந்தத்திலும் அங்கிகரிக்கப்பட்டனவே. ஆகையால் இவ்வாசாரியர்கள் எல்லோரும் க்ருத்ஸநப்ரஸக்த்யதிகரண வித்தாந்த நிர்வாஹ ப்ரகாரத்தில் ஏககண்டர்கள்.

11

நரஸிம்ஹத்வம்.

இனி நரத்வமும் ஸிம்ஹத்வமும் உலகத்தில் பரஸ்பர விருத்தங்களாய் காணப்படாநிற்க இவை இரண்டும் ஒரு ந்ருஸிம்ஹ விக்ரஹத்தில் இருக்கையால் நாமும் விருத்தஸமுச்சயம் கொள்ள வேண்டாவோ. கொள்ளும்போதும் அது ஸர்வேச்வரனுடைய அகடிதகடநா சக்தியாலே என்று கொள்ளவேண்டாவோ வெனில் ப்ராக்ருத ப்ராணிகளான நரர்களிடத்தும் ஸிம்ஹங்களிடத்தும் தனித்தனியே உள்ள நரத்வம் ஸிம்ஹத்வம் என்ற இரண்டு ஜாதிகளும் சேர்ந்து ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹனுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தில் இருந்தன வென்றுகூறும் நையாயிகர்களோ மற்ற வித்தாந்திகளோ எவருமில்லை. மற்றவிடங்களில் தனித்தனியே இருக்கிற இரண்டு ஜாதிகள்சேர்ந்து ஓரிடத்திலிருக்குமாகில் ஸங்கரமென்ற ஜாதி பாதகந்தால் அவைகள் ஜாதிகளாகமாட்டா. ந்ருஸிம்ஹத்வமென்பது தனித்த ஒரு ஜாதியோ உபாதியோ

நரனாயிருப்பவனுக்கு ஸிம்ஹஸாத்ருச்யமோ என்பர். அச்வ முகராயும் அச்வசரீரராயுமிருக்கும் தேவயோநி விசேஷங்க ளுக்கு இந்நரத்வ கிம்புருஷத்வாதி விலக்ஷண ஜாதியேயல்லது நரத்வாச்வத்வாஹி ஸமாவேசமன்று. **बभूवः** ஜாதி ஸங்கரம் தோஷமன்று. இதை தோஷமாகக்கொள்பவர் நையாயி காதிகள். நம் ஸித்தாந்தத்தில் இதை அங்கீகரிக்கவில்லை. ஆனால் ஒரு பாகத்தில் ஸிம்ஹத்வமும், மற்றொரு பாகத்தில் நரத்வமும் வ்யவஸ்திதமாகவே யிருப்பதால் விருத்தஸமா வேசமில்லை. இ தெ ல் லா ம் ஸ்ரீ ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்தில் ஸ்பஷ்டம். பெருமானுக்கு ஹயகரீவாதி அவதாரத்திலும் இவ்வித வைலக்ஷண்யமுண்டு. இவையெல்லாவற்றிலும் விலக்ஷணம் ந்ருஸிம்ஹரூபம். பரியனாகி வந்தவஷணாடல் கீண்டற்குரிய வித்தகைய உருவமெடுக்க அமரர்க்கரிய அவ் வாதிப்பிராணையல்லால் மற்ற யார்க்குக் கூடுமென்று பக்தி பரவசர்களாய்ப் பெரியோர் அருபவிட்பர்.

மறையின் அந்தி மொழிந்திட்ட மெய்யை
முனிவன் காட்டி வத்
துறையின் சீர்மை நாட்டலுற்றான் தகவால்
மிக்க யதிவரன் அம்
முறையின் நுட்பம் யாரறிவார் மயர்வோன்
றில்லா நம் தூப்புல்
இறைவன் தோன்றி யிவ்வுலகில் இருந்து
விளங்க வைத்திலனேல்.

ஸர்வ சக்தி முற்றிற்று.

திருத்தம்.

-❀-

பக்கம்.	வரி.	சுத்தம்.
1	11etc.	ப்ரஹ்மம்
2	19	லென்னும்
„	24	பொருள். ஆ
4	4	என்றதாகும்
6	2	தொடங்கி
„	5	பருத்தது
„	6	பருமன்
7	4etc	ஜ்ஞாந
8	21	நதிவஹு
10	2	மண்பாரத்திற்கும்
13	6	ஓர்
14	18	சுபால
15	19	ஓர்
„	20	விற்குக்
17	12	“நாங்கள்
„	16	ஸந்தேஹமென்ன ?”
„	20	மில்லாத
19	25	அவயவி
20	14	என்னும்
„	18	ஜாதி:
22	2	அவ்வோ

14. 11. 1840. 68

